

ת"פ 57892/12/12 - מדינת ישראל נגד אלי אלון

בית משפט השלום בעכו

03 יוני 2018

ת"פ 57892-12-12 מדינת ישראל נ' אלון

בפני כב' השופט משה אלטר (שופט עמית)

המאשימה

מדינת ישראל

בפני
בעניין:

הנאשם

נגד
אלי אלון

הכרעת דין

א. **פתיח**

1. הנאשם הינו מתווך במקרקעין, כמשמעותו בחוק המתווכחים במקרקעין, תשנ"ו 1996 (להלן: "חוק המתווכים"), ובמועדים הרלבנטיים לכתב האישום שהוגש נגדו בתיק שבפניי (להלן: "כתב האישום") היה הבעלים של משרד תיווך בנהריה, בשם "טופ נדל"ן" (להלן: "משרד התיווך").

לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, בין השנים 2008 עד 2011 נהג הנאשם במרמה כלפי לקוחותיו וכלפי אנשים נוספים ובמספר מקרים הוא גנב כספים שנמסרו לו על מנת לשוורם אצלו, או על מנת להעבירם לאחרים. בנוסף, נהג הנאשם, לפי הנטען בכתב האישום, להציע במרמה לאנשים שונים להתקשר עמו בשותפות במשרד התיווך, כאשר בפועל כלל לא התכוון להתקשר בשותפות ובכספים שקיבל מאותם אנשים, לצורך השותפות, הוא עשה שימוש לצרכיו האישיים, לרבות לתשלום חובות אישיים שלו.

עוד נטען בכתב האישום, כי סכומי הכסף ו/או הצ'קים ו/או טובות ההנאה אותם קיבל הנאשם במרמה ו/או גנב, כאמור לעיל (להלן: "התקבולים"), מסתכמים בסכום כולל של לא פחות מ- 1,876,680 ₪ לערך, וכי על תקבולים אלה לא דיווח הנאשם למס הכנסה, זאת במזיד ומתוך כוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן הגישה המאשימה נגד הנאשם את כתב האישום, בו 14 אישומים בהם מיוחס לו ביצוע עבירות של גניבה, שזו עבירה לפי סעיפים 383 + 384 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין") (באישום אחד), גניבה בידי מורשה, שזו עבירה לפי סעיף 393 לחוק העונשין (בשלושה עשר אישומים), קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שזו עבירה לפי סעיף 415 סייפא לחוק העונשין (בחמישה אישומים), זיוף מסמך בכוונה לקבל דבר, שזו עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין (באישום אחד), איסור ביצוע פעולות משפטיות, שזו היתה עבירה לפי

סעיפים 12 + 15 לחוק המתווכים (בשני אישומים), השמטת הכנסה מתוך דו"ח למס הכנסה, במזיד, בכוונה להתחמק ממס, שזו עבירה לפי סעיף 220 (1) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961(להלן: "פקודת מס הכנסה") (בארבעה עשר אישומים) ושימוש במרמה, ערמה ותחבולה במזיד, בכוונה להתחמק ממס, שזו עבירה לפי סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה (בארבעה עשר אישומים).

כאן המקום לציין כי בסיכומיו חזר בו ב"כ המאשימה מהאישום בעבירה לפי סעיפים 12+15 לחוק המתווכים, זאת לאור תיקון 7 לחוק זה, מכוחו הפכה העבירה לעבירת משמעת בלבד. אציין כי מלכתחילה לא היה מקום להאשים את הנאשם בעבירה זו, שכן תיקון 7 לחוק המתווכים פורסם ברשומות כבר ב 7/8/12, היינו למעלה מ 4 חודשים לפני הגשת כתב האישום.

2. לאחר הגשת כתב האישום נותב התיק לכב' השופט מר ויליאם חאמד (להלן: "כב' השופט חאמד"). ביום 22/5/14 התקיימה בפניו הקראת כתב האישום. באותה ישיבה כפר הנאשם, באמצעות סניגורו דאז, עו"ד מיכאל כרמל (להלן: "עו"ד כרמל"), במיוחס לו בכתב האישום והוגשה תשובה בכתב לאישומים, מוצג נ/1 (להלן: "התשובה לכתב האישום").

בהתייחס לנטען במבוא לכתב האישום נטען, בסעיף 1 לתשובה לכתב האישום, כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היה הנאשם במצב נפשי קשה, בעקבות מותה הטראגי של אחותו המנוחה, שנשרפה למוות, ובשל כך התנהל בצורה לא מסודרת "...ויתכן ובשל ההתנהלות לא נכונה זו היה עיכוב כזה או אחר בהעברת כספים לצד אחר, עיכוב שנבע אך ורק מהתנהלות ולא מתוך כוונה פלילית".

עוד נטען, בסעיף 1 לתשובה לכתב האישום, כי היו מקרים בהם, בהסכמת הצדדים, נותרו אצל הנאשם כספים בנאמנות, עד להעברתם לצד האחר וכי הוא "...מעולם לא נהג במרמה כלפי לקוחותיו ו/או אנשים אחרים".

עוד נטען, בסעיף 1 לתשובה לכתב האישום, כי החקירה בתיק זה החלה בעקבות תלונתה החמורה של גב' סילבי אוחנה (: "להלן: גב' אוחנה"), תלונה שבגינה כלל לא הוגש כתב אישום נגד הנאשם, וכי אותה גב' אוחנה הוציאה מהנאשם במרמה מאות אלפי שקלים, מה שגרם ל "...עיכובים של ממש בהעברת כספים לצדדים אחרים".

בהתייחס לעבירות על פי פקודת מס הכנסה נטען, בסעיף 1 לתשובה לכתב האישום, כי "הנאשם דיווח כראוי על כל הכנסותיו מהעסק"

בסעיף 1 לתשובה לכתב האישום גם מלין הנאשם על התנהלות החקירה המשטרתית בעניינו שלוותה, לטענתו, "...ברדיפה אישית לאור מעורבות של שוטר בחקירה, אשר היה נגוע בניגוד עניינים, קרי שלום דהן (שהוא המתלונן באישום השישי - מ.א.)" ו "...בחקירה מגמתית ולא מקצועית, תוך הוספת תלונות על גבי תלונות, כאשר מדובר היה בסכסוך עסקי בלבד ו/או התנהלות עסקית לא נכונה בשל

מצבו הנפשי ובשל מעשיה של סילבי אוחנה, אולם לא היה מדובר בהתנהלות פלילית כלשהי, כמיוחס לו במבוא לכתב האישום ובכתבי האישום

(צ"ל "ובאישומים" - מ.א.) הספציפיים".

בהמשך התשובה לכתב האישום (סעיפים 2 - 15) ישנה התייחסות פרטנית לכל אחד מהאישומים, ולכך אתייחס בהמשך, כאשר אדון בכל אחד מהאישומים בנפרד, לפי סדרם.

3. בעקבות כפירת הנאשם, נקבע התיק להוכחות. ישיבת ההוכחות הראשונה התקיימה ביום 3/2/2015, בפני כב' השופט חאמד. בישיבה זו נשמעו 6 עדי תביעה. בסיומה החליט כב' השופט חאמד לפסול את עצמו מהמשך דיון בתיק בשל הכרות עם ארבעה מעדי התביעה שהופיעו ברשימת העדים שבסיפא לכתב האישום (להלן: "רשימת העדים"), עוה"ד שמואל שיינפלד, ראובן שרגיל, שלווה ליון וסיגל עפרוני. בטרם ניתוב התיק למותב אחר ניתנה לצדדים אפשרות לנהל מו"מ ולקיים הליך של גישור, בניסיון להגיע להסדר, ומשהדבר לא צלח, נותב התיק אליי, עפ"י החלטת כב' סגן הנשיא, השופט מר זיאד סאלח, מיום 9/6/2015.

בישיבה הראשונה בפניי, שהתקיימה ביום 21.6.2015, הודיעו הצדדים כי הם מסכימים שעדויותיהם של ששת העדים שהעידו בפני כבוד השופט חאמד, יהיו חלק מהראיות בתיק, מבלי שאשמע אותם מחדש.

במסגרת המשך פרשת התביעה התקיימו בפניי 4 ישיבות הוכחות, בהן נשמעו עדויותיהם של 20 עדי תביעה נוספים, מתוך למעלה מ-70 שברשימת העדים. על העדתם של 3 עדים וויתרה המאשימה, לאחר שלא הצליחה לזמנם למתן עדות. מדובר בשלושה עדים המתגוררים בחו"ל (ניקול בן ימין, מס' 16 ברשימת העדים, מיכאלה ארנון, מס' 15 ברשימת העדים ויוסי בן ארוש, מס' 4 ברשימת העדים). כן ויתרה המאשימה על העדתו של רפ"ק אפרים רבין (מס' 60 ברשימה). על העדתם של העדים האחרים, שלא העידו, וויתר עו"ד כרמל, שהסכים כי הודעותיהם ו/או מסמכים הקשורים אל אותם עדים, יוגשו, תוך שהוא מוותר על העדתם ו/או על חקירתם הנגדית.

בישיבת יום 17.3.16 הכריז ב"כ המאשימה "אלה עדיו", ובכך הסתיימה פרשת התביעה. באותה ישיבה הצהיר עו"ד כרמל כי לצורך שמיעת פרשת ההגנה הוא זקוק לשתי ישיבות בלבד. בעקבות הצהרתו זו נקבעו 4 ישיבות לשמיעת עדי ההגנה ולסיכומים בע"פ.

כאן במקום לציין כי במהלך ניהול פרשת התביעה היו לא מעט ביטולים ו/או דחיות של ישיבות שנקבעו להוכחות. רוב הדחיות והביטולים, אם לא כולם, היו לבקשת עו"ד כרמל, אם בשל מחלה של הנאשם או של עו"ד כרמל, ואם בשל תיקים של נאשמים אחרים, הנתונים במעצר עד תום ההליכים, שנקבעו לעו"ד כרמל בערכאות אחרות.

בין לבין, לפני ישיבת ההוכחות הראשונה לשמיעת עדי ההגנה, הוחלף ייצוגו של הנאשם. לבקשת עוה"ד סיגלית אלאנדרי ז"ל, שהחליפה את עו"ד כרמל בייצוג הנאשם, בוטלו המועדים שהיו קבועים לשמיעת עדי ההגנה ובסופו של דבר התחיל הנאשם להעיד בישיבת יום 7/7/16, כארבעה חודשים לאחר שהסתיימה פרשת התביעה.

פרשת ההגנה, שלהערכת עו"ד כרמל הייתה אמורה להסתיים בשתי ישיבות, התארכה על פני 22 ישיבות, כאשר לשמיעת עדותו של הנאשם הוקדשו לא פחות מ-20 ישיבות, כולל 8 ישיבות בהן השאלות בחקירה הראשית ותשובות הנאשם הוגשו בכתב, דבר שכשלעצמו היה "חידוש" בשבילי. לא נתקלתי בתופעה כזו במשך קרוב לשלושה עשורים בהם ישבתי על כס השיפוט. ההסבר לצורת עדות מוזרה זו נמצא בהחלטותי מיום 9/11/16 (בעמ' 271 לפרוטוקול של אותה ישיבה), מיום 7/12/16 (בעמוד 310 ובעמוד 330 לפרוטוקול של אותה ישיבה) ומיום 25/1/17 (בעמוד 313 לפרוטוקול של אותה ישיבה). 2 הישיבות הנוספות הוקדשו לשמיעת 2 עדי הגנה, מר רון פלדהיים ועו"ד אלי בן עזרא. ראוי לציין כי התארכות עדותו של הנאשם נגרמה, רובה ככולה, בשל התעקשותו שלא לענות לעניין, לומר דברים שמקומם בסיכומים ולחזור על דברים שכבר נאמרו, זאת חרף הערותי החוזרות ונשנות. גם עוה"ד אלאנדרי ז"ל לא הצליחה "להשתלט" על הנאשם בעניין זה וכדבריה "אין עם מי לדבר (ראה דבריה בעמוד 206 - 207 לפרוטוקול ישיבת יום 12.9.16). אמירתה זו קיבלה "חיזוק" בדברי הנאשם בישיבת יום 7.12.16, שאמר, בין היתר, "היא יכולה להגיד לי עד מחר ואני אענה מה שאני רוצה..." ובהמשך "היא תגיד לי לא, היא מפוטרת באותו רגע" (עמוד 316 לפרוטוקול אותה ישיבה, שורות 3 - 6).

בישיבת יום 7.6.17, הסתיימה סוף סוף פרשת ההגנה והוחלט על הגשת סיכומים בכתב. סיכומי ההגנה היו אמורים להיות מוגשים עד 20.7.17, אולם בשל מחלתה של עוה"ד אלאנדרי ז"ל, מותה בהמשך, בטרם עת, והצורך למנות סניגור חלופי, לצורך הכנת הסיכומים, הוגשו סיכומי ההגנה ב-18.2.18 על ידי עו"ד בוריס שרמן (להלן: "עו"ד שרמן"), שמונה לייצג את הנאשם מטעם הסנגוריה הציבורית וביום 20.2.18 הגיש גם הנאשם סיכומים משלו.

4. בסיכומיו מקדיש ב"כ המאשימה לא פחות מ-7 עמודים להתנהלותו של הנאשם בתיק זה. מסכים אני, עם כל הכבוד, כמעט עם כל מילה שנכתבה בסיכומי ב"כ המאשימה בעניין זה. אכן מדובר בנאשם מניפולטיבי, עז מצח, שמורא ביהמ"ש אינו עליו. הנאשם הירבה להפריע ואף הוצא מספר פעמים מהאולם. באחת הפעמים שהערתי לו שיפסיק להפריע הגיב באמירה "אבל אתה זוכר שאני לא יכול שלא להפריע. מדובר בי". (עמוד 622 לפרוטוקול ישיבת יום 5.6.17). הוא הירבה להשתלח במשטרה ובפרקליטות, אותם האשים כי תפרו לו תיק (חזר על כך גם בסיכומים שהוא הגיש) ואף הילך אימים על עוה"ד סיגלית אלאנדרי ז"ל, אותה איים לפטר אם לא תיענה לשיגיונותיו.

5. הנאשם השאיר רושם בלתי אמין, הירבה לשקר, הן בחקירותיו במשטרה, הן בביהמ"ש והן ללקוחותיו ולאנשים עמם היה בקשר עסקי כזה או אחר. רק לשם המחשה, להלן מספר דוגמאות מיני רבות לשקריו ללקוחות:

לפסח לזין אמר, עת זה ביקש כי הנאשם יחזיר לו את הצ'ק על סך 20,000 ₪, שהצ'ק נמצא במשרד ושיבוא

למחרת ואז ייתן לו את הצ'ק, והתברר כי הצ'ק בכלל נפרע (ראה הודעת העד, מוצג ת/11, שהוגשה בהסכמת עו"ד כרמל, מבלי שנחקר על כך בחקירה נגדית);

לאמנון בן שמואל, אמר ששלח מיילים, אותם העד כלל לא קיבל, סיפר לו ששלח הצ'קים בדואר והם הלכו לאיבוד וכו' (ראה מכתבו של העד, מוצג ת/1, שהוגש בהסכמת עו"ד כרמל, מבלי שנחקר על כך בח.נ);

לגלית אלוף אמר, כאשר ביקשה כי יתן לה את ה-20,000 ₪ שהופקדו אצלו במעמד חתימת זיכרון הדברים, "שאין לו כרגע את הכסף, שהוא נמצא בפק"ם". שקר גס, לאור העובדה שלנאשם כלל לא היו חשבונות בנק פעילים (ראה הודעתה, מוצג ת/17, שהוגשה בהסכמת עו"ד כרמל מבלי שנחקרה על כך בחקירה נגדית);

לשלוה לוי, עת הקריא לה מכתב, לכאורה מאשתו, בו היא בוכה על מר גורלה ועל כך שהנאשם הביא אותה למצב עגום בו הנושים מתדפקים על דלתם (ראה הודעתה, מוצג ת/128, שהוגשה בהסכמת עו"ד כרמל, ללא שום הסתייגות, תוך שהוא מוותר על העדתה), דברים שהוכחו על ידי אשתו של הנאשם, גברת מירב אלון (להלן: "מירב"), שבהודעתה במשטרה, (מוצג ת/106) השיבה בשלילה עת נשאלה אם הגיעו לביתה נושים שהנאשם היה חייב להם כסף (גם הודעתה הוגשה בהסכמת עו"ד כרמל, ללא שום הסתייגות, תוך שהוא מוותר על העדתה), אגב, מהודעתה של מירב עולה שגם אותה סובב בכחש וגם ממנה הוציא כספים, פיזר עשרות צ'קים מחשבונה, וסיבך אותה בחובות שהסתכמו בכ- 300,000 ₪. היא סיימה את הודעתה באמירה "...היום אני יודעת שאלי אלון אדם מסתורי ושהייתי טיפשה מאוד".

לא חסרות דוגמאות רבות נוספות לשקריו ללקוחות/אנשים עמם היה לו קשר.

6. כפי שעולה מהעדויות ומשאר הראיות שהובאו בפניי, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום (בשנים 2008 - 2011) היה הנאשם מסובך בחובות כבדים, חלקם מהעבר, שבגינם היו תלויים ועומדים נגדו תיקי הוצל"פ רבים, שנמצאים באיחוד תיקים (בהודעתו מיום 1.5.11, מוצג ת/227, טען הנאשם כי יש לו כ-110 תיקי הוצל"פ בשווי של כ-13,000,000 ש"ח), וחלקם טריים, מהתקופה הרלבנטית לכתב האישום (לי ג, לשלום דהן, לאמנון נוסק, לאלון נאור, לעליזה אוחיון, לאבידן אסרף, ליקוטי עומרי, ליגאל אבדיב, לדוד פחימה, לשי כהן, לאלברט בן שושן ולעוד רבים אחרים) בסכום כולל של מאות אלפי שקלים. להחזר החובות הישנים שילם הנאשם 1,000 ₪ לחודש בתיק האיחוד. להחזר החובות הטריות פיתח הנאשם שיטה של "גלגול כספים". היה משתמש בכספים, שהופקדו אצלו למטרה כזו או אחרת, לתשלום חובות וכך נוצרו חובות חדשים. כאן המקום לציין כי חלק מהחובות הטריות, שלסילוקם השתמש בכספי לקוחות ו/או אחרים, נוצרו כתוצאה מהתעסקות בהימורים. כפי שעולה מהראיות בתיק, הנאשם היה מהמר כבד, שולח טפסיו ווינר באלפי שקלים, כמעט כל יום. ראה בעניין זה את הודעותיהם של ניר לזר, (מוצג ת/137, שורה 6,5), של אבידן אסרף, (מוצג ת/133, שורות 8, 9), של עומר יקוטי, (מוצג ת/193, שורות 7,8), של עליזה אוחיון, (מוצג ת/212, עמוד 1 שורות 14, 15, עמוד 2, שורות 10 - 12), כולם בעלי תחנות טוטו שלדברי הנאשם, שנאמרו בתשובה לשאלה אם הוא מסוכסך עם מי מהם, היו ועודם חברים טובים שלו. ההודעות הנ"ל הוגשו בהסכמת עו"ד כרמל. על העדתם של ניר לזר, אבידן אסרף ועומר יקוטי ויתר עו"ד כרמל עליזה אוחיון אומנם העידה, בישיבת יום 29.12.15, אולם כלל לא נחקרה בחקירה נגדית בעניין זה.

למעשה גם הנאשם הודה בכך שהיה מכור להימורים, עת אמר, בהודעתו ת/227 מיום 1/5/11, שורות 152, 153, "סוף סוף לפני חמישה חודשים (היינו בסוף 2010 - מ.א.). הפסקתי עם ההימורים והתחלתי לעשות סדר בכל הניירות שלי...". גם מעדותו (עמ' 290 שורה 19 לפרוטוקול ישיבת יום 28/11/16) משתמעת הודאה של הנאשם כי נקלע לחובות ולהימורים ושזו הסיבה שבגללה פנה לאמנון נוסק וביקש ממנו הלוואה נוספת של \$10,000.

אומנם הנאשם הכחיש בעדותו כי שילם חובות הימורים בכספי לקוחות ו/או אחרים, טען שלא היו חובות הימורים, בניגוד להודאתו כפי שצוין לעיל, אולם אינני מאמין לו. אין לי סיבה שלא לתת אמון בגרסאות שמסרו בעלי תחנות הטוטו/לוטו שצויינו לעיל, כמו גם בגירסתו של שי כהן, אף הוא בעל תחנת טוטו/לוטו, שהודעותיו (מוצגים ת/138 ו- ת/139) הוגשו בהסכמת עו"ד כרמל, שוויתר על העדות ועל חקירתו הנגדית.

7. הנאשם טען, הן בסעיף 1 לתשובה לכתב האישום (מוצג נ/1) והן בעדותו בפניי (חזר על זה לא מעט פעמים), כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום הוא נפל קורבן למעשיה של גב' אוחנה, אשר רימתה אותו ועקצה אותו במאות אלפי שקלים. תמוה בעיניי כיצד טענה זו, שכלל לא הוכחה, מתיישבת עם הודאת הנאשם בכך שהוא באמת חייב לה 150,000 ₪, כעולה מדבריו לחוקר בשיר סביתי, עת נחקר על ידו ביום 1/5/11 (ראה הודעתו מוצג ת/227, שורות 88-86).

8. הנאשם הירבה להתפאר בכישוריו כמתווך ובכך שהוא עושה עסקאות בעשרות אלפי שקלים. טען שכל אלה שעבדו עמו בשותפות עסקית כזו או אחרת הרוויחו בזכותו עשרות אלפי שקלים והוא היה בשבילם "תרנגולת שמטילה ביצי זהב" (ראה בעניין זה את דבריו בעמ' 503, שורות 28 - 30, לישיבת יום 3/5/17). הוא גם הירבה לטעון כי הרוויח מליונים בטוטו. אם היה שמץ של אמת בטענות אלה, כלום היה מתקשה לשלם 30,000 ₪ דמי ערבות לשחרורו מהמעצר? כלום היה נוטל הלוואות בריבית של עשרות אחוזים בשנה? כלום היה מתקשה להחזיר את חובותיו הרבים, לרבות חובות לבעלי תחנות טוטו/לוטו, שבוודאי היו גובים החוב מהזכיות, אם היו? הרי אפילו 1,000 ₪ לחודש, אותם היה אמור לשלם במסגרת תיק האיחוד, לא תמיד היה מסוגל לשלם, כפי שעולה מדבריו בעמ' 342, שורות 20 עד 26, לפרוטוקול ישיבת 6/3/2017.

9. כפי שעולה מהדו"ח שהגיש הנאשם למס הכנסה, לשנת המס 2010 (מוצג ת/268), ממנו עולה כי הרווח הנקי שלו באותה שנה הסתכם בסכום של 53,412 ₪, שזה, בממוצע, כ- 4,450 ₪ לחודש. זה הרווח שנותר בידי של אדם המרוויח מעסקאות עשרות אלפי שקלים? אגב, בדו"ח אין זכר לרווח של מילונים מהימורים, שגם עליהם חובה לדווח (בסעיף 23 לדו"ח) ולשלם מס בשיעור 25%.

9. בסעיף 3 לסיכומי טוען עו"ד שרמן, בצדק, כי עבודתו של הנאשם כמתווך, דורשת מידת אמון מלקוחותיו. אולם, כפי שעולה מהעדויות ושאר הראיות שהובאו בפניי, הנאשם מעל באמון זה ולא "תפירת תיק" יש מאין, כטענת הנאשם, היא שהביאה להגשת כתב האישום נגדו.

הנאשם הצליח ל"עבוד" על לקוחות ואנשים עמם היה לו קשר עסקי כזה או אחר דווקא משום ששידר אמינות. אין זה סוד שרק רמאי/נוכל שמסדר אמינות יכול לרכוש אמון של אנשים ולאפשר לו לרמות אותם. ראוי לצטט בהקשר זה מדברים שאמרו עליו חלק מהעדים: דוד פחימה (להלן: "פחימה"), שעליו אמר הנאשם בעמ' 3 לתשובות בכתב שהגיש ביום 5/2/17, שהוא היה כמו אבא בשבילו, אמר בהודעתו (מוצג ת/174, שורות 19, 20), "באותה תקופה לא הכרתי טוב את אלי אלון. לא ידעתי עליו כלום והוא שכנע אותי בדיבורים שלו ובהבטחות שלו, כי הוא יודע לדבר חבל על הזמן".

איתנה עזרן (להלן: "איתנה") אומרת בהודעתה (מוצג ת/261, שורות 4, 5) כי לפני שהנאשם הגיע אליה, בעקבות מודעה שפרסמה באינטרנט למכירת דירתה, היא לא הכירה אותו ולא שמעה עליו "נכנס וישב אצלי הבנאדם מרשים, משכנע, יש לו לשון חלקה, הצליח לשכנע אותי למכור את הדירה דרכו בבלעדיות".

ארז אוחיון (להלן: "ארז") אומר בהודעתו (מוצג ת/181, שורות 4, 5) כי ב- 20/3/11 פגשו הוא ואשתו את הנאשם במשרדו ולדבריו "... הבחור (הוא הנאשם - מ.א) יש לו לשון חלקלקה ומדבר יפה ומשכנע מהר".

הגב' נטלי בן דוד (להלן: "נטלי") אומרת בהודעתה (מוצג ת/71, עמ' 2) כי לנאשם "...יש שפת דיבור משכנעת, מפולפל, ממולח ויודע לשכנע".

ועוד...

10. חרף כל האמור לעיל באשר להתנהלותו, התנהגותו, וחוסר אמינותו של הנאשם, אסור לשכוח שמדובר בהליך פלילי, בו מוטל על המאשימה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. הבה נראה, להלן, אם המאשימה עמדה בנטל זה.

11. בטרם אעבור לדון באישומים, ברצוני לציין כי מעיון בפרוטוקולים עולה כי נפלו טעויות במספור דפי הפרוטוקולים. כך למשל, מסתיים פרוטוקול ישיבת יום 25/10/16 בעמ' 261 ופרוטוקול ישיבת 9/11/16 מתחיל בעמ' 248. חלק מהדיונים (החל מישיבת יום 7/12/16 היו מוקלטים. מעיון בתמלול של אותם הדיונים עולה כי נפלו לא מעט שיבושים וטעויות, לרבות ברישום מועדי חלק מהדיונים (פרוטוקול ישיבת 10/5/17 נרשם כישיבת 21/5/17. פרוטוקול ישיבת 10/5/17 נרשם כישיבת יום 5/6/17, פרוטוקול ישיבת 29/5/17 נרשם כישיבת יום 4/6/17), במספור הדפים (פרוטוקול ישיבת 7/12/16 מסתיים בעמ' 331. פרוטוקול הישיבה שלאחריה, מ- 21/1/17, מתחיל בעמ' 309. פרוטוקול ישיבת 10/5/17, שכאמור נרשם כישיבת 21/5/17, מסתיים בעמ' 648 ופרוטוקול הישיבה שלאחריה מ- 15/5/17, שכאמור נרשם כישיבת 5/6/17, מתחיל בעמ' 562 ומסתיים בעמ' 631. פרוטוקול הישיבה שלאחריה, מיום 29/5/15, שכאמור נרשם כישיבת 4/6/17, מתחיל בעמ' 520 ומסתיים בעמ' 561. פרוטוקול הישיבה שלאחריה, מיום 5/6/17, בה העיד כעד רון פלדהיים, שמשום מה אינו מופיע בתיק האלקטרוני ב"פרוטוקולים" אלא רק ב"החלטות", מתחיל בעמ' 441 ומסתיים בעמ' 465. פרוטוקול הישיבה שלאחריה, מיום 7/6/17, מתחיל בעמ' 568). גם בתמלול עצמו, לרבות בזיהוי הדוברים, נפלו טעויות לא מעטות. לכן כאשר אצטט, במסגרת הדיון בכל אישום ואישום, מתוך הפרוטוקולים, אציין גם את תאריך הישיבה וגם את העמוד.

האישום הראשון:

ב.

1. במהלך חודש אפריל 2010, עת הועסקה הגב' י ג (להלן: "י") על ידי הנאשם במשרד התיווך, היא הלוותה לו, לבקשתו, מעת לעת, סכומי כסף של 1,000 ₪, 1,500 ₪ והוא החזיר לה סכומים אלה, בתוספת ריבית. (אגב, העובדה שהנאשם ביקש הלוואות של 1,000 ₪, 1,500 ₪ מעובדת בעסקו מלמדת עד כמה מצבו לא היה "זוהר", כפי שהוא ניסה להציג. אדם המרוויח עשרות אלפים מעסקאות מקרקעין ומיליונים מהימורים, לא נזקק להלוואות בסכומים של 1,000 ₪, 1,500 ₪ מעובדת שלו).

לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, מאחר שנודע לנאשם כי ברשותה של י כחצי מליון ₪ שקיבלה כפיצוי עקב מות בנה, הוא הציע לה "להיות שותפה עמו בעסק ובביצוע פעולות נדל"ן". היא הסכימה להצעתו ובעקבות כך נחתמו ביניהם, ביום 3/5/10, שני הסכמים שנוסחו על ידי הנאשם. הראשון, שכותרתו "הסכם שותפות בעסקאות נדל"ן שונות", בו נקבע כי כל צד יפקיד בקופה משותפת סך של 300,000 ₪. י תקבל כל חודש 16,000 ₪ מרווחי השותפות ושאר הרווחים יישארו בקופה המשותפת וישמשו לתשלום עבור ביצוע עסקאות נדל"ן (להלן: "ההסכם הראשון"). השני, שכותרתו "הסכם שותפות במימון עסקאות", בו נקבע כי י תמסור לנאשם 100,000 ₪, ובתמורה תקבל ממנו סך שלא יפחת מ- 10,000 ₪ בכל חודש, החל מחודש 6/2010, וביום 21/6/2010 יוחזר לה הסך של 100,000 ₪ (כנראה נפלה טעות בציון תאריך ההחזר, בסעיף 9 לעובדות האישום הראשון, שכן בהסכם השני כתוב שה - 100,000 ₪ יוחזרו ב- 1/9/10).

עוד נטען בכתב האישום, כי הנאשם ניסח את שני ההסכמים עם י "... בהציגו מצג שווא כי יעמוד בהתחייבויותיו וכי הוא מעוניין בשותפות עם ג, אף שידע שהדבר אינו נכון וכי אין כל כוונה להיכנס לשותפות עם ג".

עוד נטען בכתב האישום, כי י מסרה לנאשם, במסגרת התחייבויותיה, פנקסי צ'קים ריקים מחשבונה הפרטי בבנק הפועלים, חתומים בחתימת ידה וסוכם כי הצ'קים ישמשו את הנאשם לקידום השותפויות ובין היתר לקניית ציוד חדש למשרד, לשיפוץ המשרד ולשדרוגו, אולם בניגוד למוסכם השתמש הנאשם בצ'קים ל"כיסוי חובות אישיים שלו ו/או לצורך תשלום בגין הימורים פרטיים שביצע ו/או לצורך ניכיון אותם צ'קים". בין היתר נמסרו הצ'קים, בסכום כולל של 380,100 ₪, לאנשים, במועדים ובסכומים שפורטו בסעיף 14 לאישום הראשון.

עוד נטען בכתב האישום, כי הנאשם, מצידו, לא עמד בהתחייבויותיו על פי שני ההסכמים, לא הפקיד בקופת השותפות את הסך של 300,000 ₪, כפי שהתחייב בהסכם הראשון, לא פעל לקידום השותפויות, לא שילם לי את שהתחייב לשלם לה ולא החזיר לה את הסכומים ששילמה במסגרת השותפויות אלא לקח אותם לידי ונגב את הכסף. הוא גם לא דיווח בדו"חות שהגיש למס הכנסה על הכנסות ותקבולים של לפחות 380,100 ₪, זאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום הראשון, ביצוע עבירות לפי סעיפים 393(1) + (2) ו- 415 סיפא לחוק העונשין ולפי סעיפים 220 (1) ו- 220 (5) לפקודת מס הכנסה.

2. בהתייחס לאישום הראשון נטען, בתשובה לכתב האישום, כי ההצעה לשותפות עסקית עם הנאשם היתה מצידה של י ולא מצידו וכי מיד לאחר חתימת ההסכם, שנוסח על ידי שני הצדדים בהסכמה, "הגיעו הצדדים להבנה כי שותפות כלשהי ביניהם לא תצלח, זאת לאור התנהלות הגברת ג מיד לאחר החתימה ורצונה לפטר על דעת עצמה עובדים במשרד".

עוד נטען בתשובה לכתב האישום, כי הנאשם הציע להחזיר לי את כספה באופן מיידי אולם היא ביקשה כי הכסף יישאר בידי הנאשם תמורת תשואה חודשית. לכן ההסכם המפורט בסעיפים 5 - 7 לאישום הראשון (שזה ההסכם הראשון) בוטל בהסכמה, בע"פ, ובו ביום "... נחתם הסכם אחר בין הצדדים, בו הובטח לה לקבל תשואה חודשית על כספה", הוא ההסכם הנזכר בסעיף 8 לכתב האישום (שזה ההסכם השני).

הנאשם הכחיש כי לא עמד בהתחייבותיו כלפי י. לטענתו, הוא "... עשה כמיטב יכולתו הכלכלית לעמוד בהסכם והעביר לגברת ג כספים רבים שלא כולם תועדו בין הצדדים". בהתייחס לפנקי הצ'קים ולשימוש שעשה בהם הנאשם נטען על ידו, בתשובה לכתב האישום, כי הם ניתנו לו על ידי י בהסכמה מלאה שיהיה רשאי לעשות בהם שימוש לכל מטרה שהיא "... תוך תשלום תשואה חודשית לי מעבר למה ששולם לה על ידי הבנק והכל מתוך כוונה של הגברת ג להרוויח תשואה חודשית הגבוהה מהמקובל בבנק מסחרי".

הנאשם הודה כי עשה שימוש בחלק מהצ'קים, כמפורט בסעיף 14 לאישום הראשון, לא בכולם, וכי הדבר נעשה בהסכמתה המלאה של י, תוך התחייבות שלו לשלם לה תשואה קבועה באופן חודשי.

כן הודה הנאשם, אמנם לא במפורש אלא במשתמע, כי לא דיווח על הכספים הנ"ל למס הכנסה, אולם טען כי לא היה חייב לדווח שכן לא מדובר בהכנסה של העסק אלא בהלוואה פרטית שניתנה לו על ידי י, בגינה שילם לה ריביות והיא זו שחייבת במס על הריביות שקיבלה.

הנאשם כפר בכל הכוונות הפליליות המיוחסות לו בדבר מרמה וכזב בקשר שלו עם י וטען כי היא קיבלה ממנו בטוחה להבטחת הכסף שנתנה לו ואלמלא התנהלותה של הגב' אוחנה, כל כספה של י "... היה מוחזר לה במועד ובזמן ורק בשל ההונאה שנעשתה כלפי הנאשם נגרמו עיכובים (ב) החזרת הכספים ומעולם לא היתה כל כוונה פלילית מצידו של הנאשם שלא להחזיר כספים לגב' ג".

3. אין חולקין כי הנאשם קיבל מי כ- 400,000 ₪, חלק במזומן וחלק בצ'קים, כפי שהודה בחקירתו הנגדית (עמ' 371, שורות 1 - 12), הגם שיש מחלוקת אם כסף זה ניתן לו לצורך מימון עסקאות ושותפות בעסקאות נדל"ן (להלן: "השיתוף העיסקי"), כגירסת המאשימה, או כהלוואה נושאת ריבית, כגירסת הנאשם, שטען כי לאחר ההתפרצות של י בעניין חדוה מזמר (להלן: "חדוה"), אותה רצתה י

לפטר, לטענתו, הוסכם על ביטול השותפות העסקית ביניהם והפיכת הסכומים שכבר קיבל ממנה ושעתיד לקבל בהמשך, ע"י שימוש בצ'קים שנתנה לו, להלוואה נושאת ריבית. גם אין חולקין כי הנאשם לא עמד בהתחייבותיו לשלם לי את הסכומים המפורטים בהסכמים הראשון (שהוצג וסומן ת/24) והשני (שהוצג וסומן ת/23), בין אם מדובר בחלק מהרווחים מהעסקאות ובין אם המדובר בריבית בגין הלוואה, וכן לא החזיר לה את הסכומים שקיבל ממנה, ונכון ליום 8/12/10 נותר חייב לה מעל ל- 500,000 ₪, כעולה מההסכם (מוצג ת/27) עליו חתמו באותו יום י ושלום דהן (להלן: "שלום") מצד אחד והנאשם מצד שני. (לשלום היה הנאשם חייב, כעולה מחומר הראיות, לא יותר מ- 200,000 ₪. עפ"י ההסכם מוצג ת/27, הנאשם התחייב להחזיר לשניהם יחד 780,000 ₪. מכאן שהחוב לי עמד על יותר מ- 500,000 ₪).

4. אשר למחלוקת בשאלה האם מדובר בכספי הלוואה הנושאת ריבית, או בכספים שניתנו לנאשם לצורך מימון עסקאות נדל"ן (במסגרת השיתוף העסקי) - לאחר שבחנתי בחון היטב את העדויות ואת שאר הראיות שהובאו בפניי, אני קובע כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר, כנדרש במשפט פלילי, שהכספים, במזומן ובצ'קים, שנתנה י לנאשם ניתנו במסגרת 2 הסכמי השיתוף העסקי (מוצגים ת/23 ו- ת/24). גירסת הנאשם לפיה בעקבות רצונה של י לפטר את חדוה הוסכם לבטל את הסכמי השיתוף העסקי, לא נסתרה. בהקשר זה ראוי לציין כי גם אדם המרבה לשקר, אומר לעיתים את האמת. חדוה אישרה בעדותה כי י ניסתה לפטר אותה. י כלל לא נחקרה על גירסת הנאשם לפיה בעקבות כך הוסכם לבטל את השותפות העסקית. בסיכומי טוען אמנם ב"כ המאשימה, (בסעיף 10 ח' לאישום הראשון), כי גירסת הנאשם בעניין זה הינה "גירסה כבושה", שהועלתה לראשונה בבית המשפט, ולא היא, שכן הנאשם העלה גירסתו זו כבר בחקירתו מיום 9/5/11 (מוצג ת/42, שורות 49 - 51).

ב"כ המאשימה גם זוקף לחובת הנאשם את העובדה ש "כלל לא חקר את ג נגדית בבית המשפט ולא ביקש גרסתה לטענה הזויה זו..." (סעיף 10ז' לאישום הראשון). לאור העובדה כי גירסה זו הועלתה על ידי הנאשם כבר עת נחקר במשטרה ב- 9/5/11 (בהודעת ת/42), מי שהיה אמור לחקור את י בנקודה מהותית זו הוא ב"כ המאשימה ולא הנאשם.

אגב, שני ההסכמים ת/23 ו- ת/24, נוסחו על ידי הנאשם, שהגדיר עצמו כעוה"ד הטוב ביותר מבין המתווכים. מנוסח ההסכמים קשה להבין אם מדובר באמת בהסכמים לשיתוף עסקי. הסכם שותפות לתקופה של 3 חודשים בלבד? (לפי ת/23 ההסכם בתוקף לשלשה חודשים והנאשם אמר היה להחזיר לי את הסך של 100,000 ₪ כבר ב- 1/9/10) בהסכם שותפות מתחייבים לשלם לצד אחד בלבד לא פחות מ- 16,000 ₪ לחודש (לפי ההסכם הראשון) ולא פחות מ- 10,000 ₪ לחודש (לפי ההסכם השני), ללא קשר לרווחים מהעסקאות, אם בכלל יהיו רווחים, ולצד השני לא ישולם דבר? בהסכם שותפות אחד השותפים ערב אישית להחזיר שותף השני את כספי השקעתו, כמצוין בהסכם ת/24? למנסח, הנאשם, הפתרונות.

גם העובדה שהנאשם אמר לאבדין אסרף ולשי כהן כי י שותפה שלו, אין בה כדי לשנות, שהרי כבר צוין לעיל שלא כל מה שהנאשם אמר הינו אמת. מתאים לו לאמר זאת כדי לתת להם תחושת בטחון שיהיה לו כסף להחזיר להם את החובות שהיה חייב להם, שלתשלומם נתן להם, בין היתר, צ'קים של י.

5. כפי שעולה מהעדויות ומשאר הראיות שהובאו בפניי, הנאשם הסתיר מידיעתה של י את העובדה שהוא מסובך בחובות מעל הראש וכי הוא מהמר כבד. הוא הציג בפניה מצג שווא לפיו יהיה בידו להחזיר לה את הכספים שנתנה לו, בין אם ניתנו כהשקעה בשיתוף העסקי ובין אם ניתנו כהלוואה, וכן לשלם לה את התשלומים החודשיים שהתחייב לשלם לה, בין אם על חשבון הרווחים ובין אם כריבית חודשית, למרות שהיה מודע לכך שאם לא יקרה נס, כגון זכיה גדולה במיוחד בהימוריו, או עיסקת נדל"ן גדולה במיוחד, הוא לא יהיה מסוגל ליתן לה כספים אלה במועדים להם התחייב. אין ספק בעיניי שאלמלא מצג השווא, אילו יידע הנאשם את י באשר למצבו הכלכלי הקשה, היא לא היתה נותנת לו את הכספים והצ'קים שנתנה לו. יחד עם זאת לא שוכנעתי, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם התכוון, עת קיבל מי את הכסף המזומן ואת פנקסי הצ'קים, שלא להחזיר לה בכלל את הכספים המגיעים לה. אדם המתכוון לא להחזיר, לא מחזיר בכלל (ואין חולקין שהנאשם החזיר, אמנם סכומים קטנים, עוד בטרם התלוננה במשטרה) ובוודאי שאינו חותם על הסכם בו הוא מתחייב להחזיר ואף נותן ערובות להחזר, כעולה מההסכם מוצג ת/27, שנחתם ב- 8/12/10, מספר חודשים לפני הגשת התלונות ופתיחת החקירה. שונה היה המצב, כמובן, אילו ההחזר שבוצע והחתימה על ההסכם היו נעשים לאחר פתיחת החקירה.

6. נשאלת השאלה האם לאור כל האמור לעיל ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו באישום הראשון. אתיחס, להלן, לכל אחת מהעבירות בנפרד.

(א) אשר לעבירה של גניבה בידי מורשה - לכאורה, כפי שצוין לעיל, גירסת הנאשם לפיה סמוך לאחר "הפיצוץ" בענין חדזה בוטלו הסכמי השיתוף העיסקי והוסכם כי הכספים והצ'קים שנתנה י לנאשם יהפכו להלוואה נושאת ריבית, לא נסתרה, שהרי י כלל לא נחקרה לגבי גירסה זו. נותר ספק האם הכספים והצ'קים שניתנו לנאשם ניתנו למטרה ספציפית, היינו לקידום השיתוף העיסקי, כעולה מההסכמים ת/23 ו- ת/24, או שמא כהלוואה, שהנאשם היה רשאי לעשות בהם שימוש כרצונו, לרבות לסילוק חובות אישיים.

זאת ועוד, לשם התגבשות עבירת הגניבה נחוץ שהגנב, בשעת נטילת הדבר הנגנב, גיבש כוונה "... לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע". כפי שצוין בסעיף קטן 5 דלעיל, לא הוכח מעבר לכל ספק סביר שזו היתה כוונתו של הנאשם עת חתם עם י על ההסכמים ת/23 ו- ת/24 ועת קיבל ממנה את הכספים והצ'קים.

לכן יש לזכות את הנאשם, ולו מחמת הספק, מביצוע העבירה לפי סעיף 393(1) + (2), לחוק העונשין.

(ב) אשר לעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - בנסיבות המקרה, כאשר הוכח מעבר לכל ספק סביר כי י נתנה לנאשם את הכסף והצ'קים בהתבסס על מצג השווא שהציג הנאשם לפיו יהיה ביכולתו לשלם לה את התשלומים החודשיים אותם התחייב לשלם לה וכן להחזיר לה את הקרן, למרות שידע כי לאור חובותיו הרבים, התמכרותו להימורים ומצבו

הכלכלי הגרוע (נתונים אותם העלים מידיעתה של י) ספק אם יהיה מסוגל לעמוד בהתחייבויותיו, ואילו ידע אותה על מצבו לא היתה נותנת לו הכספים והצ'קים, אני קובע כי מעשיו של הנאשם עולים כדי קבלת דבר במרמה. לאור סכומי הכסף הגדולים שקיבל הנאשם מי ולאור ריבוי המקרים בהם קיבל הנאשם במרמה כספים גם ממתלוננים אחרים, כפי שיובהר בהמשך הכרעת הדין, אני קובע כי העבירה בוצעה בנסיבות מחמירות.

לכן יש להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

(ג) אשר לעבירות לפי פקודת מס הכנסה - משזוכה הנאשם מביצוע העבירה של גניבה בידי מורשה, אין לקבוע כי הכספים שהוא קיבל מי הינם הכנסה החייבת במס. משכך, הנאשם לא היה צריך לדווח על קבלתם למס הכנסה, במסגרת הדו"ח השנתי.

אגב, כפי שעולה מהראיות שהובאו בפניי, חלק מהצ'קים המפורטים בסעיף 4 לאישום הראשון חוללו באי פרעון והנאשם נדרש/נתבע לשלמם. חלק אף שולמו על ידי הנאשם (למשל 2 הצ'קים ע"ס 12,500 ₪ כל אחד, שניתנו לרון בן עתר). כך שבכל מקרה הסך של 380,100 ₪, שננקב באישום הראשון כסכום שהושמט מהדו"ח, רחוק מלהיות מדוייק.

לכן יש לזכות את הנאשם מביצוע העבירות לפי סעיפים 1220(1) ו- 220(5) לפקודת מס הכנסה.

ג. האישום השני:

1. בין הנאשם לבין מר אלברט בן שושן (להלן: "אלברט"), שהינו אף הוא מתווך במקרקעין, אשר במועדים הרלבנטיים לאישום השני היה הבעלים של משרד תיווך, בקרית ביאליק, כסוכן של "רימיקס", היתה קיימת הכרות משנת 2006/07, עת עבד הנאשם כנציג של חברת פרסום.

לטענת הנאשם, התפתחו ביניהם יחסי אב-בן; אלברט התייחס אליו ממש כמו אל בנו.

אלברט היה מודע למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, לרבות לקיומם של חובות רבים ולהיותו משולל אפשרות לפתוח חשבון בנק ולהשתמש בפנקסי צ'קים. הוא נרתם לעזור לו. נתן לו כספים, פתח עבורו מתקן לשטיפת מכוניות בתחנת הדלק שבכניסה לקיבוץ סער, ועודד אותו לחזור לעסקי תיווך המקרקעין, בהם עסק הנאשם בעבר, על מנת שהנאשם יוכל לעבוד בתיווך, כסוכן שלו. בהמשך, רכש אלברט ממתווך בשם ירון גואטה את משרדו ברח' הגעתון 14 בנהריה, פתח בו שלוחה של המשרד בקרית ביאליק והנאשם התחיל לעבוד במשרד זה.

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, בתחילת שנת 2009 פנה הנאשם אל אלברט וביקש כי ילווה לו כספים לצורך רכישת ציוד משרדי לעסקו והתחייב, בכזב, כי יחזיר לו את כל כספי ההלוואה,

למרת שידע כי אן בכוונתו לעשות כן. אלברט נעתר לבקשת הנאשם והעביר לו עשרות צ'קים, בסכום כולל של כ- 100,000 ₪, אולם הנאשם, שהשתמש בכספים שקיבל מאלברט לצרכיו הפרטיים ולא לצרכי העסק, לא החזיר לאלברט את כספי ההלוואה.

עוד נטען בכתב האישום, כי בחודש אפריל 2009 הציע הנאשם לאלברט, בכזב, לקנות במשותף מאמנון נוסק (להלן: "אמנון") דירה ברח' העליה 65 בנהריה (להלן: "הדירה") תמורת 600,000 ₪, זאת למרות שלא היתה לו כוונה לבצע עסקה זו. למימון חלקו ברכישת הדירה היה אמור אלברט לשלם לנאשם סך של כ- 100,000 ₪ ו- 100,000 ₪ נוספים היו אמורים להתקזז מחובו של הנאשם לאלברט. אלברט הסכים להצעת הנאשם והעביר לו סך של כ- 100,000 ₪ עבור חלקו ברכישת הדירה, אולם הנאשם לא רכש את הדירה ולא העביר את הכסף לאמנון אלא שלשלו לכיסו.

עוד נטען בכתב האישום, כי הנאשם לא דיווח בשנת המס הרלוונטית, בדוחו"ת שהגיש למס הכנסה, על ההכנסות והתקבולים הנ"ל, בסך כולל של כ- 200,000 ₪, זאת במזיד והכוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום השני, ביצוע עבירות לפי סעיפים 393(1) + (2) ו- 415 לחוק העונשין ולפי סעיפים 220 (1) ו- 220 (5) לפקודת מס הכנסה.

3. בהתייחס לאישום השני הכחיש הנאשם, בתשובה לכתב האישום, הכחשה כללית, את כל הנטען באישום השני וטען "... כי לא היתה שום התנהלות פלילית מכיוונו (של הנאשם - מ.א.) לעבר אלברט בן שושן וכל העניינים בינו לבין המתלונן הינם עסקיים גרידא".

עוד נטען, בתשובה לכתב האישום, כי "... אלמלא שכנוע בלתי הוגן של המשטרה כלפי אלברט לא היתה מוגשת כל תלונה נגד הנאשם"

4. כאמור, נטען כי הנאשם קיבל מאלברט כספים לשתי מטרות נפרדות. האחת, כהלוואה (להלן: "ההלוואה") והשניה לצורך רכישת הדירה מאמנון, בשותפות עם הנאשם (להלן: "רכישת הדירה"). מאחר שלטעמי יש לאבחן, לעניין ההיבט הפלילי, בין שני סוגי כספים אלה, אדון, להלן בכל אחד מהם בנפרד.

(א) אשר לכספי ההלוואה - כפי שהעיד אלברט וגירסתו בעניין זה לא נסתרה, כספי ההלוואה ניתנו בצ'קים שמסר אלברט לנאשם מחשבונו בבנק מרכנתיל סניף נהריה. חלקם היו פתוחים (הכוונה ללא שם הנפרע) וחלקם היו מיועדים לפרסום. בעמ' 78 לפרוטוקול ישיבת יום 3/12/15 שורה 1, אמר אלברט כי מדובר בצ'קים בסכום כולל של כ- 60,000 ₪ עד 70,000 ₪. בהמשך עדותו, בעמ' 80, שורות 1, 2 לאותו פרוטוקול, אישר כי צילומי הצ'קים, מוצגים ת/199 ו- ת/200, המסתכמים בסכום של 66,460 ₪, הם הצ'קים שנתן לנאשם. היינו, אף כי

הנאשם ביקש מאלברט הלוואה של כ- 100,000 ₪, קיבל בפועל רק 66,640 ₪.

עת הסכים אלברט ליתן לנאשם את כספי ההלוואה הוא היה מודע למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, לכך שהוא שקוע בחובות ובשל כך אין לו חשבון בנק ואין לו יכולת להתנהל עם צ'קים. הוא עשה זאת, כפי שעולה מעדותו, מרוחב לב, מרצון לעזור לנאשם. לדברי הנאשם (בהודעתו ת/172, עמ' 4) אלברט עזר לו, שילם בשבילו חובות בשוק האפור, נתן לו כספים כדי להוציא אותו מהחובות. לדברי אלברט, הוא ראה בנאשם "... חריג שצריך לתת לו הזדמנות וכל מי שברח ממנו, אני לא ברחתי ממנו" (עמ' 82 לפרוטוקול הנ"ל, שורות 1, 2) וקיווה שבעתיד "... כשירווח לו, הוא ישלם" (עמ' 82 לפרוטוקול הנ"ל, שורות 14). אגב, מדבריו עולה כי היו מקרים בעבר שהוא נתן לנאשם כסף /צ'קים, והנאשם החזיר לו.

עוד עולה מעדותו של אלברט כי הוא היה מודע לכך שהנאשם עושה שימוש בצ'קים שנתן לו גם למטרות אחרות, לרבות לתשלום חובות, ולא רק לצרכי משרד התיווך.

מסכים אני עם דברי עו"ד שרמן בסעף 60 לסיכומיו כי אדם הלווה כסף רשאי לעשות בכספי ההלוואה מה שהוא רוצה. גם אם עת ביקש ההלוואה אמר שהוא זקוק לה למטרה ספציפית, לא מוטלת עליו חובה להשתמש בכספי ההלוואה לאותה מטרה ספציפית. החובה היחידה המוטלת עליו הינה להחזיר למלווה את ההלוואה. אגב, כלל לא נטען על ידי אלברט כי בעת מתן הצ'קים ת/199 ו- ת/200 לנאשם הותנה שיעשה בהם שימוש רק למטרה ספציפית.

לכן, ככל שהדבר מתייחס לכספי ההלוואה שקיבל הנאשם מאלברט, לא נעברה שום עבירה. אמנם הכספים לא הוחזרו לאלברט והנאשם נותר חייב לו כסף, אולם אין בקיומו של חוב כזה כדי לבסס קיומה של עבירה כלשהיא לפי חוק העונשין ו/או לפי פקודת מס ההכנסה. בהקשר למס הכנסה אציין כי הלוואה איננה תקבול החייב במס.

(ב) אשר לרכישת הדירה - אין חולקין כי הנאשם ואלברט הגיעו להסכמה כי יהיו שותפים בדירה, שווה בשווה. בקשר לכך נחתם ביניהם ביום 27/4/09, הסכם (מוצג ת/196). עיון בהסכם מלמד כי בעובדות שפורטו באישום השני בהתייחס לרכישת הדירה נפלה טעות. נטען כי אלברט היה אמור לשלם 100,000 ₪ במזומן, ו- 100,000 ₪ נוספים על ידי קיזוז מהחוב של הנאשם כלפיו ולא היא, שכן לפי ההסכם היה אלברט אמור לשלם בנוסף גם 1,000 \$ לחודש "מתוך השכירות שתיכנס על הדירה" (אותה הם היו אמורים להשכיר כדירת נופש), זאת עד לתשלום יתרת הסך של 300,000 ₪ (מחצית מחיר הדירה שהיה, לפי טענת הנאשם, 600,000 ₪) אותו היה אמור אלברט לשלם.

עוד עולה מעיון בהסכם כי הנאשם הציג מצג שווא לפיו הדירה היתה שייכת בעבר (כתוב "שהיתה שייכת") לאמנון וכי במועד החתימה על ההסכם הנאשם ואשתו "הינם בעלי הזכויות כרגע" בדירה, מה שהתברר כשקר, שכן באותו שלב (ב- 27/4/09) הדירה היתה עדיין בבעלותו של אמנון ולנאשם ו/או לאשתו לא היו בה זכויות כל שהן, למעט האפשרות שניתנה לנאשם לרכוש אותה. בהקשר זה ראוי

להפנות לדברי אמנון בעדותו (עמ' 133 לפרוטוקול ישיבת יום 16/2/16), שאמר כי אמנם אישר לנאשם לרכוש ממנו את הדירה, אולם לא אישר לו למכור אותה לאלברט שכן "אתה לא יכול למכור דירה שלא שייכת לך".

עוד עולה מעיון בהסכם, כי אלברט ואשתו "נכנסים כשותפים בדירה כשוויים 50% יחד עם אלי ומירב (הנאשם ואשתו - מ.א.)". וכי תמורת כניסתם לשותפות הם ישלמו סך של 70,000 \$ ארה"ב, לפי השער היציג (שזה היה, בחודש אפריל 2009, כ- 300,000 ₪). בשום מקום בהסכם לא כתוב שסכום זה יימסר לנאשם בפקדון, על מנת שיעבירו לאמנון.

מהעובדה שהנאשם הציג מצג שווא לפיו אמנון היה בעבר הבעלים של הדירה וכי כרגע הוא ואשתו הם בעלי הזכויות בדירה, ניתן להסיק כי הכוונה היתה שהכסף יינתן לנאשם, עבורו, כתשלום עבור רכישת 50% מהדירה מהנאשם ומאשתו מירב ולא על מנת להעבירו לאמנון.

אגב, מעיון בת/195 עולה כי במסמך זה, בו מאשר הנאשם קבלת סך של 90,000 ₪ ע"ח רכישת הדירה, אין כל זכר להתחייבות כל שהיא של הנאשם להעביר סכום זה לאמנון. זה רק מחזק את שכתבתי לעיל, כי ניתן להסיק שכוונת הצדדים היתה שהכסף יינתן לנאשם, שכפי שהציג את עצמו, בכזב, היה כבר בעל הזכויות בדירה.

לכן, בכך שהנאשם קיבל מאלברט 90,000 ₪ כתשלום עבור רכישת מחצית מהזכויות בדירה, שזה הסכום ששולם בפועל, כעולה ממוצג ת/195 (בנוסף לקיזוז מחוב ההלוואה), ולא העביר סכום זה לאמנון, לא נעברה העבירה של גניבה בידי מורשה.

נשאלת השאלה האם לאור העובדות דלעיל ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

לאחר ששקלתי בעניין הגעתי למסקנה כי יש להרשיעו בעבירה זו, בהתייחס לסך של 90,000 ₪, שכן הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם הציג בפני אלברט מצג שווא בהציגו עצמו כבעל הזכויות בדירה ואין ספק כי מצג שווא זה הוא שהביא את אלברט לחתום על ההסכם ת/196 ולתת לנאשם 90,000 ₪ ע"ח רכישת 50% מהזכויות בדירה.

ג) משהוכח כי נעברה על ידי הנאשם העבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין ועקב ביצועה קיבל הנאשם מאלברט 90,000 ₪, סכום עליו הוא לא דיווח למס הכנסה, יש להרשיעו בעבירה לפי פקודת מס הכנסה, הגם שלא בעבירה לפי סעיף 220, אלא לפי סעיף 217 (בגין השמטת הכנסה, שהיתה חייבת להיכלל בדו"ח, ללא הצדק סביר), שכן לא הוכח מעבר לכל ספק סביר שאי הדיווח נעשה במזיד, מתוך כוונה להתחמק ממס. נראה על פניו שאי הדיווח נבע מכך

שהנאשם סבר שלא מדובר בהכנסה החייבת במס, עליה יש לדווח.

אגב, תמוה בעיני שהמאשימה מצאה לנכון להאשים את הנאשם בהעלמת הכנסות בסכום של 200,000 ₪, כאשר לפי הראיות שהיו בידה עובר להגשת כתב האישום (מוצגם ת/195, ת/199 ו- ת/200) מדובר ב- 156,460 ₪.

5. לאור כל האמור לעיל, יש לזכות את הנאשם מביצוע העבירה של גניבה בידי מורשה ולהרשיעו בביצוע העבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושל השמטת הכנסה מהדו"ח למס הכנסה.

ד. האישום השלישי

1. הגב' ניקול בן ימין (להלן: "ניקול"), המתגוררת בחו"ל, היתה במועדים הרלבנטיים לאישום השלישי הבעלים של דירה הנמצאת בנהריה, רח' הזמיר 11 (להלן: "הדירה"). היא יפתה את כוחו של הנאשם לטפל עבורה בהשכרת הדירה. הנאשם פעל על פי יפוי הכוח שניתן לו והשכיר את הדירה לדורון ונטלי בן דוד (להלן: ה' בן דוד"), לתקופה 1/8/10 עד 31/7/11 (להלן "תקופת השכירות הראשונה"), ובקשר לכך נחתם ביום 9/6/2010 הסכם שכירות (מוצג ת/74), עליו חתם הנאשם בשמה של ניקול, מתוקף יפוי הכוח שניתן לו.

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, מסרו ה' בן דוד לנאשם 12 צ'קים מחשבונם, על סך 3,400 ₪ כל אחד (להלן: "סדרת הצ'קים הראשונה"), לתשלום שכר הדירה המוסכם, לתקופת השכירות הראשונה, על מנת שהנאשם יעביר את הצ'קים לניקול. לבקשת הנאשם, לא נרשם על הצ'קים שם המוטב. הוא ביקש זאת על מנת שיוכל להעביר את הצ'קים לאנשים אחרים ולא לניקול.

עוד נטען בכתב האישום, כי הנאשם לא העביר את הצ'קים לניקול, כפי שהתחייב, אלא מסר אותם לפחימה עבור חוב שהיה חייב לו, וזאת מבלי ליידע את ניקול או את נטלי, על כך.

עוד נטען בכתב האישום, כי בהמשך מסרו ה' בן דוד לנאשם 12 צ'קים נוספים מחשבונם, על סך 3,600 ₪ כל אחד (להלן: "סדרת הצ'קים השנייה"), זאת כתשלום עבור שכירת הדירה לשנה נוספת, מ- 1/8/11 עד 30/7/12 (להלן: "תקופת השכירות השנייה"), על מנת שיעבירם לניקול, אולם גם את הצ'קים האלה מסר הנאשם לפחימה לתשלום חוב שהיה חייב לו, מבלי ליידע את ניקול או את נטלי על כך.

עוד נטען בכתב האישום כי בשנת המס הרלבנטית לא דיווח הנאשם, בדו"חות שהגיש למס הכנסה, על ההכנסות והתקבולים הנ"ל, בסך כולל של 84,000 ₪, זאת במזיד וכוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום השלישי, ביצוע עבירות לפי סעיף 393 (2) + (3) לחוק העונשין ולפי סעיפים 220 (1) ו- 220 (5) לפקודת מס הכנסה.

3. בהתייחס לאישום השלישי נטען, בתשובה לכתב האישום, כי "כל המפורט מבחינה עובדתית מבחינת בעלת הדירה והשכרתה לנטלי בן דוד, התקופות האמורות והתשלומים באמצעות הנאשם, נכון" וכי כל שעשה הנאשם נעשה בהסכמת ניקול ובהתאם לבקשתה. היא ביקשה שהנאשם יחזיק בכספים אצלו עד שתגיע לחופשה בארץ וזו הסיבה שבשלה לא הועברו לה הכספים במועד.

עוד נטען, בתשובה לכתב האישום, כי הנאשם פנה לניקול מספר פעמים, מתוך רצון להעביר לה את הכספים, "... אולם ניקול לא העבירה דרך כלשהי לפיה יכל הנאשם להעביר לה את הכספים, ניקול ביקשה לקבלם רק כאשר תגיע לארץ, דבר אשר קרה לאחר מעצרו של הנאשם".

עוד נטען, בתשובה לכתב האישום, כי בידי הנאשם רק סכום של כ- 40,000 ₪, המגיע לניקול, שכן שכר הדירה עבור תקופת השכירות השנייה שולם על ידי נטלי ישירות לניקול, וכי הסיבה לאי מתן הכסף לניקול נעוצה "... במעצרו והתנהלותה של סילבי אוחנה כלפיו".

עוד נטען, בתשובה לכתב האישום, כי כספה של ניקול, המוחזק על ידו, אינו תקבול (החייב במס) ולא מדובר בגניבה אלא "... בשמירת הכסף עבור ניקול לבקשתה ובהתאם להוראותיה כלפי הנאשם".

4. העד היחיד שהעיד בבית המשפט בהתייחס לאישום השלישי הוא הנאשם. על פי הגירסה שמסר (עמ' 349 עד 361 לפרוטוקול ישיבת 19/4/17) בהתאם למה שסוכם בינו לבין ניקול הוא היה אמור לפרוע את הצ'קים של סדרת הצ'קים הראשונה, אצל מי שהוא רוצה ולשמור את הכסף המזומן שיתקבל מפרעון הצ'קים עד שניקול תגיע לארץ, ואז לתת לה אותו. הוא אישר כי מסר את הצ'קים הנ"ל לפחימה, לטענתו חלק לכיסוי חוב וחלק על מנת שפחימה יתן לו את הכסף במזומן. הוא אכן שמר לניקול את הכסף שמגיע לה. הכסף היה מוכן לה בדולרים והוא נתן לה אותו כאשר היא באה לארץ, לאחר ששוחרר ממעצרו.

בהתייחס לסדרת הצ'קים השנייה לא מסר בעצם הנאשם גירסה, לא בתשובותיו בכתב מיום 2/12/17 ולא בהמשך עדותו בחקירה הנגדית (עמ' 362 לפרוטוקול ישיבת יום 19/4/17 ואילך), למעט זה שהוא אישר כי גם צ'קים אלה הוא מסר לפחימה. כדרכו בקודש הוא התחמק והתפלסף, אולם לא ענה עניינית בהתייחס לסדרת הצ'קים השנייה.

ניקול, שכאמור מתגוררת בחו"ל, לא העידה. גם לא הוגשה הודעה או כל מסמך אחר שלה. לא הובאה כל ראיה לכך שניקול התלוננה במשטרה על כך שלא קיבלה מהנאשם את כספה. לכן היה ב"כ המאשימה צריך להימנע מלטעון את אשר הוא טוען בסעיף 4(ה) לסיכומיו (בהתייחס לאישום השלישי).

גם נטלי לא העידה, אולם הודעתה (מוצג ת/71) הוגשה בהסכמת עו"ד כרמל, ללא כל הסתייגות, תוך ויתור על העדוּתה. מהודעתה, שנמסרה ביום 8/5/11, עולה כי במהלך תקופת השכירות הראשונה היתה בקשר עם ניקול, התכתבה עמה בדואר אלקטרוני וניקול כלל לא סיפרה לה שיש בעיות בקשר לצ'קים שניתנו לנאשם לתשלום שכר הדירה. רק חמישה ימים לפני מתן ההודעה (היינו ב- 3/5/11), לאחר שהנאשם כבר נעצר והדבר נודע לניקול (היא זו שסיפרה לנטלי שהנאשם בכלא), שלחה לה ניקול מייל בו שאלה אותה אם נתנה לנאשם כסף ובהמשך ציינה ניקול "שבדקה בחשבון שלה וראתה כי אלי אלון לא הפקיד את הצ'קים שלנו עבור השנה הנוכחית (לתקופת השכירות הראשונה - מ.א.) למרות שאנחנו ראינו שהצ'קים שלנו נפרעו מדי חודש...". מהודעתה לא ניתן לדעת מה עלה בגורל 12 הצ'קים הדחויים שמסרה לנאשם עבור תקופת השכירות השנייה. מה שבברור הוא, שבמועד מתן ההודעה הם טרם הוצגו לפרעון ולא נפרעו, שכן היו צ'קים מעותדים, החל מחודש 8/2011.

כאמור, הן לפי הנטען בכתב האישום והן מדברי הנאשם עולה כי הצ'קים מסדרת הצ'קים השנייה נמסרו אף הם לפחימה. גם פחימה מאשר זאת בהודעתו, מוצג ת/176, שהוגשה בהסכמה, מבלי שפחימה העיד. מהודעתו עולה כי ניסה לעשות בצ'קים הנ"ל נכיון בבנק דיסקונט בנהריה אולם סורב בשל העובדה שמדובר בצ'קים מעותדים, שמיועדים לפרעון החל מחודש אוגוסט 2011. עוד עולה מהודעתו כי הוא החזיר צ'קים אלה לנאשם, מבלי שנפרעו.

לא הובאה כל ראיה באשר לגורל הצ'קים מסדרת הצ'קים השנייה. האם נפרעו? אם כן על ידי מי? האם הוחזרו לנטלי? האם הועברו לניקול?

5. מכל האמור לעיל עולה כי גירסת הנאשם בהתייחס לסדרת הצ'קים הראשונה, לא נסתרה. אמנם התגלו לא מעט סתירות בדברי הנאשם, כמפורט בסיכומי ב"כ המאשימה, אולם אין בסתירות אלה כדי למלא את החסר בראיות המאשימה. שקרים של נאשם יכולים לחזק ראיות, אבל לא לבוא במקומן. אגב, העובדה שעד 3/5/11 לא השמיעה ניקול טענה כלשהיא באזני נטלי בקשר לאי קבלת התשלום עבור תקופת השכירות הראשונה תומכת, לכאורה, בגירסת הנאשם. בהתייחס לסדרת הצ'קים השנייה, אין בפניי שום גרסה, לא של המאשימה ולא של ההגנה, באשר למה שקרה איתם בסופו של דבר. העדות העדכנית היחידה באשר למה שעלה עלה בגורל צ'קים אלה הינה זו של פחימה, בהודעתו ת/176. אין כל ראיה לכך שהנאשם עשה שימוש כלשהו בצ'קים אלה, לאחר שהוחזרו לו.

אגב, תמוה בעיני שהמאשימה מצאה לנכון להאשים את הנאשם בהעלמת הכנסות בסך 84,000 ₪, כאשר בחומר החקירה שהיווה בסיס להגשת כתב האישום אין זכר לכך שהנאשם קיבל בפועל את הסכומים הנקובים בסדרת הצ'קים השנייה.

6. לאור כל האמור לעיל יש לזכות את הנאשם מכל העבירות שמיוחסות לו באישום השלישי.

ה. האישום הרביעי

1. במועדים הרלבנטיים לאישום הרביעי היו הה' דנה ושי גרינברג (להלן: "הה' גרינברג") הבעלים של דירה הנמצאת בנהריה, רח' המייסדים 42/6 (להלן: "הדירה"). הם היו מעוניינים למכור את הדירה ולשם כך פנו אל הנאשם, על מנת שבמסגרת עיסוקו כמתווך יעזור להם במציאת קונה לדירה.

בעקבות מודעה אותה ראה מר אליהו סטרומצה (להלן: "סטרומצה") באתר "יד שנייה", שפירסמה את הדירה למכירה, הוא התקשר וענתה לו חדוה, שבאותה עת עבדה אצל הנאשם במשרד התיווך. לאחר שראה את הדירה, בה ביקר עם חדוה, החליט סטרומצה לרכוש את הדירה וביום 11/6/10 נפגשו הצדדים (סטרומצה והה' גרינברג) במשרד התיווך, סיכמו את עניין רכישת הדירה ע"י סטרומצה, והנאשם ערך ביניהם זיכרון דברים, בו פורטו תנאי העסקה, לרבות המחיר. (זיכרון הדברים הוגש כראיה וסומן ת/61).

במעמד החתימה על זיכרון הדברים מסר סטרומצה לנאשם צ'ק ע"ס 20,000 ₪, מועד פרעון 15/6/2010 (להלן: "הצ'ק"), בו נרשם, לבקשת הנאשם, מר שי כהן כנפרע. סכום זה היה אמור לשמש כמקדמה על חשבון רכישת הדירה, והיה אמור להיות מועבר להה' גרינברג, בכפוף למוסכם בסעיף 9 לזיכרון הדברים.

בסופו של דבר לא יצאה העסקה אל הפועל, לאחר שסטרומצה חזר בו בטענה כי בקומת המרתף של הדירה קיים מחסן שמשמש למגורים.

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, סטרומצה רשם את הצ'ק לפקודת שי כהן, לבקשת הנאשם, "כאשר הנאשם טען בכזב כי המדובר בשותפו לעסק, למרות שבפועל שי כהן הינו בעל סוכנות הימורים".

עוד נטען, בכתב האישום, כי סטרומצה מסר את הצ'ק לנאשם לאחר שהנאשם התחייב בפניו כי הכסף יישמר אצלו נאמנות, וכי לאחר שסטרומצה החליט לחזור בו מקניית הדירה הוא פנה אל הנאשם וביקש שיחזיר לו את כספו "... אולם הנאשם טען בכזב כי הכסף בידיו וכי ישיב לסטרומצה את כספו מיד לאחר שהדירה תימכר לאחר". למרות שהדירה נמכרה לאחר ב- 28/8/10, לא החזיר הנאשם את הכסף לסטרומצה ואף לא העבירו להה' גרינברג, אלא מסר אותו לשי כהן, בגין חוב הימורים שהיה חייב לו, ושי כהן פרע את הצ'ק ונטל את ערכו.

עוד נטען, בכתב האישום, כי בשנת המס הרלבנטית לא דיווח הנאשם, בדו"חות שהגיש למס הכנסה, על ההכנסה של 20,000 ₪.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום הרביעי, ביצוע עבירות לפי 393(2) (3) לחוק העונשין, לפי סעיפים 12 + 15 לחוק המתווכים, ולפי סעיפים 220 (1) ו-220 (5) לפקודת מסר הכנסה.

כאמור בפתיח, חזרה בה המאשימה מהאישום בעבירה לפי חוק המתווכים.

3. בהתייחס לאישום הרביעי נטען, בתשובה לכתב האישום, כי הנאשם לא עבר את העבירות המיוחסות לו. הוא אמנם קיבל מסטרומצה את הכסף לביצוע עסקת רכישת הדירה מהה' גרינברג, אולם הכסף היה אמור להישאר בידיו עד לחתימת חוזה מכר בין הצדדים. מאחר שסטרומצה רצה לבטל את העסקה, הוא הודיע לנאשם לא להעביר את הכסף להה' גרינברג.

עוד נטען, בתשובה לכתב האישום, " ... כי בשל סכסוך משפטי בין הצדדים אשר שניהם דרשו ממנו את אותו סכום ומכיוון שהם פנו לבית המשפט הכסף נותר אצלו עד להכרעה".

4. אין מחלוקת על כך שהנאשם קיבל מסטרומצה, במעמד החתימה על זיכרון הדברים, צ'ק על סך 20,000 ₪, אותו ביקש כי סטרומצה ירשום לפקודת שי כהן. כאן המקום לציין כי אני מאמין לסטרומצה, שאמר בהודעתו (מוצג ת/58), אשר הוגשה בהסכמת עו"ד כרמל, ללא כל הסתייגות, תוך ויתור על העדות, כי שי כהן הוא שותף שלו (עוד אחד משקריו של הנאשם לאחד מלקוחותיו), אולם הדבר לא רלבנטי לשאלה אם הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו באישום הרביעי, אלא רק לשאלת האמינות או, ליתר דיוק, אי האמינות של הנאשם, שכן לא נאסר על הנאשם לעשות שימוש בצ'ק לכל מטרה שהיא, כרצונו, ובלבד שכאשר יגיע המועד להעביר את הכסף להה' גרינברג, כאשר יחתם הסכם המכר, או להחזירו לסטרומצה אם תהיה "בעיה משפטית" (כמצוין בזיכרון הדברים), יעשה כן. על הנאשם לא היתה חובה לשמור את הצ'ק בפקדון ולמסור אותו למי מהצדדים, אלא רק להעביר סך של 20,000 ₪ בכסף. לכן, לכאורה, לא היתה מניעה כי יתן את הצ'ק לשי כהן לכיסוי חוב או על מנת שיפרע אותו ויתן לו את הכסף במזומן, זאת במסגרת גלגול הכספים.

גם אין חולקין כי כאשר בסופו של דבר "התפוצצה" עסקת המכר וסטרומצה פנה אל הנאשם וביקש ממנו כי יחזיר לו את הכסף, הנאשם לא החזיר לו בטענות שונות, רובן שקריות, כגון: שביתה בבנק הבינלאומי, שזה שקר גם, שהרי לנאשם כלל לא היה באותה תקופה חשבון בנק פעיל, וגם אם היתה שביתה בבנק, זה לא היה צריך למנוע ממנו את האפשרות להחזיר הכסף, אותו קיבל במזומן משי כהן, לדבריו (עמ' 285 לפרוטוקול ישיבת יום 21/11/16, שורות 10,9). בהמשך הוא התחייב להחזיר את הכסף לסטרומצה לכשהדירה תימכר לקונה אחר ובקשר לכך אף חתם ביום 29/7/10 על כתב התחייבות (מוצג ת/63). גם לאחר שהדירה נמכרה לאחר, ב-28/8/10, לא העביר הנאשם את הכסף לסטרומצה. לטענת סטרומצה, תירץ תירוצים שונים (בהערת אגב אציין כי זה מתאים להתנהלותו של הנאשם). לטענת הנאשם הוא לא העביר את הכסף לסטרומצה, משם שגם הה' גרינברג דרשו ממנו את הכסף ועו"ד שיינפלד, עמו התייעץ, יעץ לו להגיש שאילתה לביהמ"ש. לא במפתיע, גירסה זו של הנאשם

הוכחה על ידי עו"ד שיינפלד (ראה המזכר ת/166 שרשם השוטר עידן ארנשטיין ביום 16/5/11, אשר הוגש בהסכמת עו"ד כרמל, ללא הסתייגות ותוך וויתור על העדותו). אם לא די באמור לעיל, הה' גרינברג הגישו ביום 2/9/10 תביעה לביהמ"ש השלום בקריות, נגד סטרומצה ונגד הנאשם, שהתבררה בתיק 4284-09-10, וגם אחרי שניתן בו, ביום 3/6/12, פס"ד שחייב את שניהם, הדדית, לשלם לה' גרינברג ₪ 20,000 + הוצאות וביום 2/9/12 ניתן פסד בהודעת צד ג' שהגיש סטרומצה נגד הנאשם, אשר חייב את הנאשם לשאת בכל תשלום בו חייב סטרומצה על פי פסק הדין מ- 2/9/12, עדיין לא העביר הנאשם את הסך של ₪ 20,000 לאף אחד מהם, ורק בחודש יוני 2016 או בסמוך לכך העביר את הכסף לסטרומצה, כעולה מהאישור מוצג נ/48. (אמנם בנ/48 לא מצוין תאריך, ולא בכדי, כי כנראה שהנאשם לא רצה שהמאשימה, אליה שלח את האישור בפקס ב- 20/6/16, סמוך לפני תחילת פרשת ההגנה, תדע באיזה תאריך שילם, אולם אין ספק בעיני כי אם היה משלם הרבה לפני מועד זה, היה שולח את האישור סמוך למועד התשלום וקבלת האישור). בכל מקרה, ברור שהנאשם לא שילם את הכסף לסטרומצה לפני ה- 22/5/14, מועד בו התקיימה ההקראה בתיק שבפני והוגשה התשובה לכתב האישום (מוצג נ/1), שכן אין ספק שאם במועד הנ"ל הכסף כבר היה משולם, היה עו"ד כרמל מציין זאת ב- נ/1 ולא כותב שהכסף נותר אצלו עד להכרעת בית המשפט.

5. נשאלת השאלה האם לאור האמור לעיל, ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה של גניבה בידי מורשה. לאחר ששקלתי בעניין הגעתי למסקנה כי התשובה לשאלה זו שלילית, שכן לא הוכח מעבר לכל ספק שהיתה לנאשם, בעת קבלת הסך של ₪ 20,000, כוונה "לשלול את הדבר מבעלו שליליה של קבע", כלשון סעיף 383 לחוק העונשין. אין להוציא מכלל אפשרות כי במסגרת התנהלותו באותה תקופה, בה, בשל חובותיו הרבים, עסק הנאשם בגלגול כספים, לוקח מאחד ונותן לאחר וחוזר חלילה, האמין כי בבוא היום להחזיר את הכסף יזדמן לידי כסף מלקוח אחר, או מעיסקה אחרת, והוא יוכל לשלם את הכסף וכל שניסה הוא להרוויח זמן, עד שירווח לו ויצליח להחזיר, כפי שבסופו של דבר קרה, גם אם אחרי הרבה זמן. בכל מקרה, ספק בוודאי יש כאן.

כפועל יוצא מקביעתי דלעיל, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה, גם לא ניתן להרשיעו בביצוע העבירות לפי פקודת מס הכנסה.

6. לכן יש לזכות הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו באישום הרביעי.

1. האישום החמישי

1. במועדים הרלבנטיים לאישום החמישי היתה איתנה הבעלים של דירה בנהריה, רח' השקד 29/8 (להלן: "הדירה"), אותה רצתה למכור ולצורך כך היא פרסמה בחודש אפריל 2010 מודעה באינטרנט. בעקבות פרסום המודעה הופיע הנאשם בביתה, ב- 14/4/10, הזדהה כמתווך מנהריה, ושכנע אותה לתת לו בלעדיות למכירת הדירה דרכו, מבלי שתהיה חייבת בתשלום דמי תיווך ובאותו מעמד היא חתמה

לו על טופס "הזמנת שירותי תיווך" (מוצג ת/264).

הנאשם הציע את הדירה למר עובדיה צדיקיאן (להלן: "עובדיה"), שפנה למשרד התיווך במסגרת חיפושיו אחרי דירה לרכישה. הנאשם הראה לעובדיה את הדירה ולאחר מו"מ הוסכם כי הוא ירכוש את הדירה במחיר של ₪ 715,000

ב- 1/7/10 נפגשו הנאשם והצדדים במשרד התיווך, ובאותו מעמד מסר עובדיה לנאשם 2 צ'קים מחשבונו בבנק מרכנתיל על סך 50,000 ₪ כל אחד, (להלן: "הצ'קים"), כמקדמה ע"ח רכישת הדירה וסוכם כי את היתרה בסך 615,000 ₪ ישלם עובדיה כאשר ימכור את דירתו וייערך חוזה מכר. בסופו של דבר לא יצאה העסקה לפועל, מאחר שעובדיה חזר בו מרצונו לרכוש את הדירה. בהמשך, נמכרה הדירה למר פנחס כהן (להלן "פנחס").

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, הצ'קים נמסרו לנאשם לבקשתה של איתנה, לאחר שסוכם בין הצדדים "... כי הנאשם ישמור את הצ'קים ויעבירם למוכרת באם עסקת מכר הדירה תצא לפועל".

עוד נטען בכתב האישום, כי לאחר שעובדיה חזר בו מביצוע העסקה הוא פנה אל הנאשם וביקש כי יחזיר לו את כספו "... אולם על אף שהנאשם התחייב בכזב במספר הזדמנויות להשיב את הכסף לצדיקיאן, הוא לא עשה כן והשיב לצדיקיאן רק סך של 28,900 ₪ ואת היתרה בסך 71,100 ₪ הוא שלשל לכיסו.

עוד נטען בכתב האישום, כי בשנת המס הרלבנטית לא דיווח הנאשם, בדו"חות שהגיש למס הכנסה, על ההכנסה/התקבול בסך 71,100 ₪, זאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום החמישי, ביצוע עבירות לפי סעיף 393(2) + (3) לחוק העונשין ולפי סעיפים 220 (1) ו- 220 (5) לפקודת מס הכנסה

3. בהתייחס לאישום החמישי נטען, בתשובה לכתב האישום, כי הכסף (היינו ה- 100,000 ₪) הועבר לידי הנאשם לבקשתה של איתנה ולאחר שעובדיה ביטל את העסקה קיבל את מלוא כספו בחזרה "בכפוף לפיצוי מוסכם".

עוד נטען, בתשובה לכתב האישום, כי לאחר שהדירה נמכרה לאחר "הוסכם כי יתרת הכסף תוחזר למתלונן (הוא עובדיה - מ.א.), זאת למרות שהוא לא זכאי לקבלת הכסף בהתאם לפיצוי מוסכם".

עוד נטען, בתשובה לכתב האישום כי "... הכסף נשאר ברשותו, למעט מה שהוחזר ומוחזר למתלונן, ברשותה

של בעלת הדירה ובמסגרת יחסים חבריים בינה לבין הנאשם ולא במסגרת עבודתו ותקבוליו של הנאשם מעבודתו".

4. גם בהקשר לאישום זה יש בגירסאות הנאשם - עת נחקר במשטרה, עת ענה בכתב לשאלות בחקירה הראשית (השאלות והתשובות הוגשו ב- 9/1/17) ועת ענה לב"כ המאשימה בחקירה נגדית (שם גם התפרץ, והתחמק מלענות עניינית לשאלות שנשאל) - לא מעט שקרים. יחד עם זאת, כפי שכבר ציינתי לעיל, שקריו של הנאשם, לכשעצמם, אינם יכולים לבוא במקום ראיות להוכחת האשמה מעבר לכל ספק סביר.

כפי שעולה מהעדויות ומשאר הראיות המתייחסות לאישום זה, לא ניתן לשלול לחלוטין את גירסת הנאשם לפיה את ה- 100,000 ₪ ששילם עובדיה, נתנה איתנה לנאשם כהלוואה. אמנם איתנה טענה בהודעתה (מוצג ת/261), שהוגשה בהסכמת ע"ד כרמל ללא כל הסתייגות ותוך שהוא מוותר על העדتها, כי את ההלוואה בסך 100,000 ₪ היא נתנה לנאשם מהכספים ששילם הקונה האחר, פנחס, אולם טענה זו נסתרת על פניה מהסכם ההלוואה, שצורף למזכרו של רס"ר יוסף חמוד (מוצג ת/287), ממנו עולה כי הסכם ההלוואה נחתם ביום 29/6/10, סמוך לפני שעובדיה נתן את הצ'קים לנאשם (שמועד הפרעון שלהם 30/6/10 ו- 4/7/10) והרבה לפני שעובדיה חזר בו מהעיסקה ונחתמה העיסקה עם פנחס. אם אמנם מדובר בהלוואה שקיבל הנאשם מאיתנה, גם אם לא החזיר אותה, בחלקה או במלואה, אין כאן עבירה של גניבה בידי מורשה.

זאת ועוד, כפי שעולה מהעדויות ומשאר הראיות שהובאו בפניי, הנאשם התחיל להעביר לעובדיה כספים על חשבון ה- 100,000 ₪ (לדבריו, עפ"י הוראותיה של איתנה) כבר במהלך חודש ספטמבר 2010 (10,000 ₪) ובהמשך, במהלך החודשים דצמבר 2010, ינואר 2011 עוד 18,900 ₪. כך שסה"כ העביר לו 28,900 ₪, עוד לפני שנפתחה חקירת המשטרה בתלונות נשוא כתב האישום שבפניי. כלום אין בכך לעורר ספק בשאלה האם היתה לנאשם כוונה לשלול את יתרת הכסף, 71,000 ₪, מעובדיה שלילה של קבע? גם ב"כ המאשימה יסכים כי בהעדר כוונה כזו, אין מתקיימת עבירת הגניבה בידי מורשה.

די באמור לעיל כדי לעורר ספק סביר האם אמנם נעברה במקרה זה העבירה של גניבה בידי מורשה וכפועל יוצא מזה גם לגבי ביצוע העבירות לפי פקודת מס הכנסה קיים ספק סביר.

5. לכן יש לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו באישום החמישי.

2. האישום השישי

1. במועדים הרלבנטיים לאישום השישי שירת שלום כשוטר בתחנת המשטרה בנהריה. לטענתו, שלא הוכחה ולא נסתרה, הוא חיפש לפתוח עסק כלשהו כדי לשפר את רמת החיים שלו ושל בת זוגו. הוצע לו להיכנס לעסק של נדל"ן ותיווך והוא הופגש עם הנאשם. הוא והנאשם הגיעו להסכמות שהועלו על

הכתב בהסכם (מוצג ת/216) עליו חתמו ב- 14/7/2010 (להלן: "ההסכם").

בהתאם להתחייבות שלו, עפ"י סעיף 3.1 להסכם, העביר שלום לנאשם ביום 15/7/2010 סך של 150,000 ₪ במזומן. בתאריך 22/7/10, לאחר חתימת ההסכם, מסר שלום לנאשם סכום נוסף, של 30,000 ₪, זאת לצורך מימון "עסקת תפר" בקשר לדירה ברח' קיבוץ גלויות (להלן: "הדירה"), לאחר התחייבות של הנאשם להחזיר לו ב- 22/9/10 סך של 45,000 ₪.

2. טענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, הנאשם כרת עם שלום את ההסכם, שהינו הסכם לרכישת 25% מעסקו של הנאשם, בו התחייב הנאשם לשלם לשלום מדי חודש 5,000 ₪ או 25% מהרווחים של העסק, "...בהציגו מצג שווא כי יעמוד בהתחייבויותיו וכי הוא מעוניין בשותפות עם דהן, אף שידע שהדבר אינו נכון וכי אין לו כוונה להיכנס לשותפות עם דהן. הנאשם לא עדכן את דהן בכך שכבר נכנס לשותפות בעסק עם ג, כמתואר באישום הראשון".

עוד נטען בכתב האישום, כי שלום העביר לנאשם את הסך של 30,000 ₪ לאחר שקיבל את הצעתו של הנאשם לפיה הנאשם ירכוש באמצעות סכום זה את הדירה ואח"כ ימכור אותה במחיר גבוה יותר, ובתמורה ישלם לו הנאשם עד ה- 22/9/10 סך של 45,000 ₪, הצעה שניתנה לו על ידי הנאשם תוך שהוא מציג מצג שווא כי יעמוד בהתחייבויותיו, אף שידע כי הדבר אינו נכון וכי אין לו כוונה לעשות כן.

עוד נטען בכתב האישום, כי בפועל לא רכש הנאשם את הדירה באמצעות הכספים שקיבל משלום, ולא שילם לשלום את הכספים שהבטיח לשלם לו במסגרת השותפות, ולא החזיר לשלום את הכספים שקיבל ממנו, למעט הסך של 22,500 ₪ וכי הנאשם לא דיווח בדו"חות שהגיש למס הכנסה בשנת המס הרלבנטית, על ההכנסות והתקבולים שקיבל משלום, המסתכמים בסכום כולל של 157,500 ₪, זאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום השישי, ביצוע עבירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין ולפי סעיפים 220 (1) ו- 220 (5) לפקודת מס הכנסה.

3. בתשובה לכתב האישום, בהתייחס לאישום השישי, הודה הנאשם בקבלת סכומי הכסף הנטענים בכתב האישום, אולם טען כי לא נחתם הסכם שותפות בינו לבין שלום, אלא היתה ביניהם הסכמה בעל פה, כי בשל מצבו הכלכלי של הנאשם, שהיה ידוע היטב לשלום, יתן לו שלום הלוואה אישית וכבטוחה להלוואה, כאשר שלום ישתחרר מהמשטרה ויוכל לעבוד בעבודה אחרת, "אם עד אז לא יוחזר לו מלוא כספו בצירוף ריבית, יוכל שלום דהן להיכנס כשותף בעסק של הנאשם בתמורה למתן 150,000 ₪ נוספים".

עוד נטען בתשובה לכתב האישום, כי שלום ידע הכל על עסקיו של הנאשם, לרבות מה טיב הקשר העיסקי בין הנאשם לבין י.ג.

עוד נטען בתשובה לכתב האישום, כי שלום "... פעל מול הנאשם כמלווה בריבית קצוצה בשוק האפור, כפי שעשה בעבר עם אנשים אחרים כולל שוטרים וקצינים בתחנה וכל רצונו היה לסחוט ריבית נשך מהנאשם על כספו שלו".

עוד נטען, בתשובה לכתב האישום, כי בפועל החזיר הנאשם לשלום את רוב כספו, הן לפני מעצרו והן אחרי מעצרו.

4. אין חולקין כי הנאשם קיבל משלום סכום כולל של 180,000 ₪. סך של 150,000 ש"ח, אותו התחייב שלום לשלם לו על פי ההסכם ו- 30,000 ₪ לצורך ביצוע עסקת תפר בקשר לדירה (ולא לצורך רכישת הדירה, כפי שנטען בכתב האישום. תמוה בעיניי שמנסח כתב האישום חשב שניתן לרכוש דירה ב- 30,000 ₪).

סבורני כי לצורך ההכרעה בשאלה אם הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין יש לאבחן בין שני הסכומים שהוא קיבל משלום, כפי שיובהר להלן:

(א) ככל שהדבר נוגע לסכום של 150,000 ₪, לא נטען בכתב האישום ואף לא הוכח כי הנאשם הסתיר מידעתו של שלום את מצבו הכלכלי הגרוע והיותו שקוע בחובות. גירסת הנאשם, בעמ' 5 לתשובותיו בכתב לשאלות בעניין אישום זה (השאלות והתשובות הוגשו ביום 23/1/17), לפיה שלום ידע על הבעיות הכלכליות שלו ועל החובות שלו ועל הסיבה שהוא מחפש שותף, לא נסתרה. שלום לא אמר בעדותו דבר בהקשר לגירסה זו. הוא גם לא סיפר, בעדותו, מדוע החליט להפסיק את השותפות עם הנאשם, למעט האמירה הכללית (בעמ' 84 לפרוטוקול ישיבת יום 29/12/15) כי הבין מתוך שיחות עם עובדים, "שהרבה דברים שלא נראים טוב מתרחשים במשרד" לרבות העובדה שהתגלה לו "שיש שותף נוסף בעסק", (הכוונה לי, שאגב כלל לא היתה שותפה בעסק, כפי שצוין בסעיף ב' הדן באישום הראשון, אלא, לכל היותר, היתה אמורה להיות שותפה במימון עסקאות נקודתיות).

הינה כי כן, מהעדויות ושאר הראיות שהובאו בפניי אין לדעת מה הוא "מצג השווא", אם היה כזה, שהביא את שלום לחתום על ההסכם עם הנאשם.

לא נעלם ממני כי בכתב האישום נטען שהנאשם הציג מצג שווא כי יעמוד בהתחייבויותיו וכי הוא מעוניין בשותפות עם שלום "אף שידע שהדבר אינו נכון וכי אין כל כוונה להיכנס לשותפות עם דהן", אולם טענה זו לא הוכחה. אמנם הנאשם לא עמד בהתחייבויותיו עפ"י ההסכם, אולם לא

הוכח, מעבר לכל ספק סביר, כי מראש לא היתה לו כוונה לעמוד בהתחייבויות שלו.

כפי שעולה מתשובותיו בכתב בעניין אישום זה (שהוגשו, כאמור, ב- 23/1/17), בשל מצבו הכלכלי הקשה היה הנאשם מעוניין בשותף לעסק (ראה עמ' 1 ו- 2 לתשובות). כך שלא נכון לאמר שלא היה מעוניין להיכנס לשותפות עם שלום. סביר להניח שהוא קיווה כי צרופו של שלום כשותף יעזור לשיפור מצבו של העסק, ישפר את ההכנסות ולכן יתאפשר לו לעמוד בהתחייבויותיו כלפי שלום.

לאור האמור לעיל אני סבור כי, ככל שהדבר נוגע לקבלת הסך של 150,000 ₪, על חשבון רכישת שותפות ב- 25% מהעסק, לא נעברה העבירה של קבלת דבר במרמה, ויש לזכות את הנאשם, לפחות מחמת הספק, מביצוע העבירה של קבלת דבר במרמה לגבי קבלת סכום זה.

(ב) שונה המצב ככל שהדבר נוגע לקבלת הסך של 30,000 ₪. הוכח מעבר לכל ספק סביר כי שלום נתן לנאשם סכום זה לאחר שהנאשם הציג בפניו מצג שווא לפיו אם הוא יתן לנאשם 30,000 ₪, לצורך ביצוע עסקת תפר בקשר לדירה, יקבל שלום בתמורה, לאחר ביצוע עסקת התפר, עד לא יאוחר מיום 22/9/10, סך של 45,000 ₪. כפי שעולה מהעדויות ומשאר הראיות שהובאו בפניי, לא רק שלא בוצעה עסקת התפר, אלא שהנאשם אפילו לא ניסה לבצע עסקה כזו בקשר לדירה, מה שמלמד כי בכלל לא היתה לו כוונה לעשות ב- 30,000 ש"ח את עסקת התפר, שלצורך ביצועה קיבל סכום זה. היינו, הוא קיבל משלום את ה- 30,000 ₪ במרמה. לאור היקף עבירות המרמה שביצע הנאשם, כעולה מהכרעת הדין, יש להרשיעו בביצוע העבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בהתייחס לקבלת סכום זה.

(ג) אשר לעבירות על פי פקודת המסים - מאחר שעוד בשנת המס הרלבנטית (2010) הגיעו הצדדים להסכם (ת/27) בדבר החזרת הכספים לשלום, הכספים שנותרו בידי הנאשם לאחר שהחזיר חלק מהחוב לשלום, הינם חוב אזורי, כמו כל חוב אחר, ולא הכנסה החייבת במס. לכן לא היה על הנאשם לדווח על קבלת הסך של 30,000 ₪ למס הכנסה, במסגרת הדו"ח לשנת 2010. מעבר לכך, מאחר שאין חולקין כי הנאשם החזיר לשלום מעל לסך של 30,000 ₪, מבלי שפורט עבור איזה מהכספים שנתן שלום לנאשם בוצעו התשלומים, זכאי הנאשם להינות מהספק שמא החוב של ה- 30,000 ₪ שולם ויתרת החוב הינה בגין הסך של 150,000 ₪. לכן יש לזכות את הנאשם מביצוע העבירות לפי פקודת מס הכנסה ולו מחמת הספק.

ח. האישום השביעי

1. במועדים הרלבנטיים לאישום השביעי היה אמנון הבעלים של שתי דירות בבניין הנמצא בנהריה, רח'

העליה 65 (להלן: "הדירות"), שאחת מהן פוצלה לשלש יחידות דיור (להלן: "יחידות הדיור").

מאחר שאמנון התגורר בקוסטה ריקה הוא חיפש מתווך שיטפל במכירה/השכרה של הדירות ובכל הקשור בכך. כך נוצר הקשר בינו לבין הנאשם (לטענת אמנון הוא הכיר את הנאשם דרך האינטרנט. לטענת הנאשם הוא הכיר אותו באמצעות אלברט).

אמנון הסמיך את הנאשם לטפל בדירות, לרבות במכירתן ו/או השכרתן ובמהלך התקופה הרלבנטית לאישם השביעי הנאשם אכן מכר/השכיר דירות /יחידות דיור וגם טיפל, במידת הצורך, בכל הקשור לתחזוקה שלהן, לרבות תיקונים.

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, לצורך הטיפול באחזקתן והשכרתן של הדירות מסר אמנון לנאשם שני פנקסי צ'קים לצורך תשלום לבעלי מקצוע, במידה ויתגלו תקלות בדירות.

עוד נטען בכתב האישום, כי בנוסף לשני פנקסי הצ'קים הנ"ל, נטל הנאשם פנקס צ'קים נוסף (להלן: "הפנקס הנוסף"), אותו מצא באחת הדירות, זאת ללא הסכמת אמנון, על מנת לשלול אותו מאמנון שלילה של קבע ובמהלך התקופה שלאחר מכן עשה הנאשם בצ'קים שקיבל מאמנון ובצ'קים שהיו בפנקס הנוסף, שימוש לצרכיו הפרטיים, לרבות לתשלום חובות אישיים ועבור הימורים.

בסעיף 5 לכתב האישום מפרטת המאשימה את כל אותם הצ'קים שבהם עשה הנאשם, לטענתה, שימוש לתשלום עבור חובות אישיים ועבור הימורים. מדובר ברשימה של 14 צ'קים, בסכום כולל של 520,300 ₪ (להלן: "רשימת הצ'קים").

עוד נטען בכתב האישום, כי הנאשם זייף את חתימתו של אמנון על גבי הצ'קים.

עוד נטען בכתב האישום, כי ב- 9/10/08 הציע הנאשם לאמנון, במרמה, להשקיע אצלו 200,000 ₪ ובתמורה ישלם לו 6,000 ₪ לחודש, עד שאמנון ירצה לקבל את כספו בחזרה ואז יחזיר לו את הסכום הנ"ל. אמנון הסכים להצעה, בעקבות מצג שווא שהציג הנאשם לפיו יעמוד בהתחייבויותיו, אף שידע כי הדבר אינו נכון. הנאשם שילם לאמנון את כספי הריבית במשך 4, 5 חודשים ולאחר מכן הפסיק ואף לא החזיר לאמנון את הסך של 200,000 ₪, כאשר אמנון ביקש שיחזיר לו סכום זה.

עוד נטען בכתב האישום, כי ב- 17/3/09 מכר אמנון לאיילת משכית (להלן: "איילת"), בתיווכו של הנאשם, את אחת מהדירות, תמורת 245,000 \$ וכי במעמד החתימה על הסכם המכר העבירה איילת לנאשם סך של 25,000 \$, שמתוכו 15,000 \$ היו מיועדים לתשלום דמי תיווך ו- 10,000 \$ היה הנאשם אמור להעביר לאמנון, אולם בפועל העביר לו רק 3,000 \$ ושילם לכיסו את היתרה בסך 7,000 \$ ובהמשך אמר לאיילת, ככזב, כי עליה להעביר 10,000 \$ נוספים עבור רכישת הדירה, היא נתנה לו סכום זה אולם הנאשם לא עדכן

את אמנון בקבלת סכום זה ולא העביר לו אותו, אלא שלשלו לכיסו.

עוד נטען בכתב האישום, כי בשנות המס הרלבנטיות הנאשם לא דיווח, בדו"חות שהגיש למס הכנסה, על ההכנסות והתקבולים שפורטו בכתב האישום, בסכום כולל של ₪ 720,300 + \$ 17,000, וזאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום השביעי, ביצוע עבירות לפי סעיפים 383 + 384, 393 (2) + (3), 415 סיפא ו- 418 אמצא לחוק העונשין ולפי סעיפים 220 (1) ו- 220(5) לפקודת מס הכנסה.

3. בהתייחס לאישום השביעי נטען, בתשובה לכתב האישום, כי כל ההתנהלות בין הנאשם לאמנון היתה עיסוקית וחברית, תוך ידיעה מלאה של אמנון אודות כל פעולותיו של הנאשם.

עוד נטען בתשובה לכתב האישום, כי כל הצ'קים שנמשכו מחשבונו של אמנון, נמשכו בידיעתו ובהסכמתו וכי הנאשם לא זייף דבר.

עוד נטען בתשובה לכתב האישום, כי הנאשם העביר לחשבונו של אמנון, במסגרת ההתנהלות ביניהם, מאות אלפי שקלים וכי מדובר בסכסוך אזרחי בינו לבין המתלונן ולא בעבירות פליליות.

בהתייחס לרשימת הצ'קים שבסעיף 5 לאישום השביעי נטען, בתשובה לכתב האישום, כי המאשימה כללה ברשימה צ'קים שחזרו ולא כובדו וצ'קים שכלל לא הוגשו לפרעון וכי חלק מהצ'קים שברשימה כלל לא נרשמו עלידי הנאשם אלא על ידי אחרים שגנבו והוציאו אותם ממשרדו עת היה נתון במעצר.

4. אדון, להלן, בכל אחת מהעבירות המיוחסות לנאשם באישום השביעי, בנפרד, תוך התייחסות לעדויות ולשאר הראיות שהובאו על ידי הצדדים בקשר לאישום זה.

בטרם אכנס לדיון בעבירות גופן, אציין כי גם בהתייחס לאישום זה הירבה הנאשם, כדרכו בקודש, לשקר, למסור גרסאות שונות, הן עת נחקר במשטרה והן עת העיד בביהמ"ש. על חלק מהסתירות והשקרים מצביע ב"כ המאשימה בסיכומיו.

אוסף רק, בהתייחס לטענה שהועלתה לראשונה בעדותו של הנאשם, לפיה לא רק שאינו חייב לאמנון אלא אמנון הוא שחייב לו, בשל טיפולו בהשגת טופס 4 כדי לאפשר את רישום יחידות הדיור כדירות נפרדות בטאבו, גירסה שכאמור אין לה זכר עת נחקר במשטרה וגם לא בתשובה לכתב האישום, כי ההסכם ת/182, הסותר גירסה זו, אמנם אינו חתום על ידי אמנון אולם הוא כן חתום על ידי הנאשם ובחתימתו הוא בעצם מודה שהוא חייב לאמנון את הכספים שקיבל מאיילת (\$ 10,000) ומיהודה זלגן (₪ 20,000), וכי לגבי גובה החוב בגין ההלוואה בסך \$ 50,000 (שזה ה- 200,000 ₪ שאין חולקין כי קיבל כהלוואה מאמנון) יש מחלוקת:

עוד ראוי לציין, כי לא היה מקם לכלול את 14 הצ'קים שברשימת הצ'קים בסך כל הכספים שקיבל /לקח הנאשם מאמנון, שכן כפי שעולה מהעדויות ומשאר הראיות שהובאו בפניי מדובר בצ'קים שחוללו באי פרעון, אם בשל הוראות ביטול שנתן אמנון, אם בשל העדר כיסוי, ואם בשל חוסר התאמה של החתימה על הצ'קים וחלקם כלל לא הוצגו לפרעון, וכפי שהודה אמנון הוא לא שילם אף אחד מהצ'קים הנ"ל. מדובר בצ'קים שניתנו על ידי הנאשם לכיסוי חובות אישיים ומשהצ'קים לא נפרעו, חובו כלפי אותם אנשים לא הוקטן. קל וחומר שלא היה מקום לכלול את סכומי הצ'קים שברשימה הנ"ל בהכנסות/תקבולים שעליהם היה אמור הנאשם לדווח למס הכנסה.

עוד ראוי לציין, כי מחומר הראיות עולה שבמהלך התקופה הפקיד הנאשם לחשבונו של אמנון לא מעט כספים ולא ניתן לדעת (כי אף אחד לא העיד בעניין זה) אילו הפקדות היו של הנאשם ע"ח חובותיו לאמנון ואילו הפקדות היו תשלומים שקיבל הנאשם עבור אמנון ע"ח שכר דירה ששילמו שוכרי הדירות.

5. ועתה, אעבור לדון בכל עבירה ועבירה באופן פרטני.

(א) **אשר לעבירת הגניבה** - הנאשם אמנם הכחיש כי גנב פנקס צ'קים אחד מתוך מזוודה שהיתה בדירה של אמנון, אולם אני מעדיף בעניין זה את גירסתו של אמנון, שהשאר עליי רושם אמין, על פני גירסתו של הנאשם, שכאמור השאר עלי רושם בלתי אמין, בלשון המעטה. בהקשר זה ראוי לציין שעת נחקר בחקירה נגדית חזר בו הנאשם מהטענה כי "הצ'קים הגנובים" גנבו ממשרדו עת היה נתון במעצר (טענה שנטענה בסעיף 8 לתשובה לכתב האישום). ראה בעניין זה את "ההתפתלות" ו"התברברות" של הנאשם כאשר נשאל בעניין זה בחקירתו הנגדית (עמ' 539 עד 541 לפרוטוקול ישיבת 10/5/17).

לכן יש להרשיע את הנאשם בעבירה זו. למנוע ספקות הנני להבהיר כי מדובר בגניבת פנקס הצ'קים הנוסף, ולא בגניבת הכספים של צ'קים אלה, שכאמור לא נפרעו ולא שולמו.

(ב) **אשר לעבירת הגניבה בידי מורשה** - הוכח כי הנאשם עשה שימוש בצ'קים לתשלום חובות אישיים שלו, למרות שהופקדו בידיו לצורך תשלום עבור האחזקה של הדירות. גם בעניין זה אני מעדיף את גרסתו של אמנון על פני זו של הנאשם. למעשה גם מדברי הנאשם עצמו, בעמ' 293 לפרוטוקול ישיבת יום 28/11/16, ניתן להבין כי הצ'קים נמסרו לו אך ורק כדי שיוכל לעשות בהם שימוש למטרה ספציפית - האחזקה של הדירות.

אגב, גם אם היה ממש בטענת הנאשם כי אמנון התיר לו לעשות שימוש בצ'קים כרצונו ובלבד שידאג לכסות את הצ'קים (ראה, למשל, עמ' 292, שורה 29 לישיבת יום 28/11/16), הרי שהנאשם עשה שימוש לפחות בחלק מהצ'קים בניגוד להרשאה שניתנה לו, לטענתו, שכן כפי שעולה מצילומי הצ'קים שברשימת הצ'קים, לפחות חלק מהצ'קים חזרו בשל העדר כיסוי. היינו, הנאשם נתן צ'קים אלה מבלי

שדאג לכסות אותם, זאת בניגוד להרשאה שניתנה לו, לטענתו.

גם בשימוש לצרכים אישים שלו, שעשה הנאשם בכספים שקיבל מאיילת (\$ 17,000) על מנת להעבירם לנאשם, יש משום ביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה.

לכן יש להרשיע את הנאשם גם בביצוע עבירה זו.

(ג) אשר לעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - אין חולקין כי הסך של 200,000 ₪, או ליתר דיוק \$ 50,000, ניתן על ידי אמנון לנאשם כהלוואה. מכך שהנאשם לא הצליח לעמוד בתשלומי הריבית בסך 6,000 ₪ לחודש, למעט מספר קטן של תשלומים, ולא היה מסוגל להחזיר את סכום ההלוואה כאשר אמנון ביקש ממנו להחזירו, לא ניתן להסיק כי בעת לקיחת ההלוואה ידע הנאשם כי לא יוכל לעמוד בהתחייבויותיו.

כפי שכבר צויין לעיל, הנאשם, שהיה שקוע בחובות, עסק בגלגול כספים ואין להוציא מכלל אפשרות שהאמין כי יוכל לעמוד בהתחייבויות. האם נאמר על כל אדם שמצבו הכלכלי קשה, ללא יכולת לקבל אשראי/הלוואות מהבנק, הפונה לקחת הלוואה בשוק האפור ומתקשה לעמוד בתשלומי הריבית וההחזר של הקרן, כי הוא עובר עבירה של קבלת דבר במרמה?

לכן יש לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק, מביצוע עבירה זו.

(ד) אשר לעבירת הזיוף בכוונה לקבל דבר - אין חולקין כי על חלק מהצ'קים שברשימת הצ'קים מופיעה חתימה שאיננה חתימתו של אמנון. אין אני מאמין לנאשם, שחתם על צ'קים אלה, כי הדבר נעשה בידיעתו ובהסכמתו של אמנון. אין בעובדה כי באחת הפעמים אמנון אישר לפקידת הבנק לשלם צ'ק כזה, כאשר לכיסוי אותו צ'ק הפקיד הנאשם כסף בחשבון, כדי לתמוך בגירסת הנאשם. למה שאמנון יתנגד לתשלום הצ'ק אם אין בכך שום פגיעה כספית בו? גם בעניין זה אני מעדיף את גירסתו של אמנון על פני גירסת הנאשם.

אגב, לפי גירסת הנאשם, האישור שנתן לו אמנון לחתום על צ'קים היה בידיעת פקידת הבנק. אם אמנם כך, מדוע לא טרח הנאשם לזמן את אותה פקידה למתן עדות?

ראוי לציין כי אין בעובדה שהצ'קים לא כובדו על ידי הבנק כדי לאיין את עבירת הזיוף.

לכן יש להרשיע את הנאשם גם בעבירה זו.

(ה) אשר לעבירות המס - לאור הרשעתו הצפויה של הנאשם בביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה

לגבי הסך של \$ 17,000, יש להרשיעו גם בביצוע עבירת מס, כאשר סכום התקבול/הכנסה שהיה צריך להיכלל בדו"ח ולא נכלל הוא \$ 17,000. על סכומי הצ'קים שברשימת הצ'קים, שכאמור לא נפרעו ועל סכום ההלוואה, לא היה הנאשם אמור לדווח. מאחר שלא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי אי הדיווח נעשה במזיד, מתוך כוונה להתחמק ממס, וסביר להניח שהשמטת הכנסה זו מהדו"ח נבעה מכך שהנאשם סבר כי לא מדובר בהכנסה עליה יש לדווח, יש להרשיעו בעבירה לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה ולא בעבירות לפי סעיף 220.

האישום השמיני

ט.

1. במועדים הרלבנטיים לאישום זה היו ה"ה סופיה ויעקב לוי הבעלים של דירה בנהריה, רח' הרצל 26/9 (להלן: "הדירה").

במסגרת הליכי פשיטת רגל שננקטו נגד הגב' סופיה לוי מונה עו"ד ראובן שרגיל לשמש כנאמן על נכסיה.

בתאריך 25/9/2009 פרסם עו"ד שרגיל בעיתון הארץ "הזמנה להצעת הצעות" לרכישת הדירה, במסגרת הליכי פשיטת הרגל (מוצג ת/57).

ה"ה סיוון ועידן חיו גילו עניין ברכישת הדירה והגישו לעו"ד שרגיל, באמצעות הנאשם, הצעה לרכישת הדירה במחיר של 505,000 ₪.

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, בתאריך 16/12/10 שילמה הגב' סיוון חיו (להלן: "סיוון") לנאשם 20,000 ₪ (להלן: "הכסף"), זאת מאחר שטען בפניה בכזב כי עליה לשלם סכום זה על מנת להשתתף במכרז לרכישת הדירה, וכי הכסף ישמש כתשלום למוכרי הדירה ובאם סיוון לא תזכה במכרז יוחזר לה הכסף.

עוד נטען בכתב האישום, כי לאחר שסיוון גילתה כי מוכרי הדירה כלל לא ביקשו את תשלום הסכום הנ"ל לצורך השתתפות במכרז, היא פנתה אל הנאשם, ביקשה לבטל את השתתפותה במכרז ואת החזרת הכסף. הנאשם התחייב, בכזב, כי יחזיר לה את הכסף תוך 21 יום, אולם בסוף החזיר לה רק 12,700 ₪ ואת היתרה, בסך 7,300 ₪, שלשל לכיסו.

עוד נטען בכתב האישום, כי בשנת המס הרלבנטית לא דיווח הנאשם, בדו"ח שהגיש למס הכנסה, על ההכנסה/התקבול בסך 7,300 ₪, זאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום השמיני, ביצוע עבירות לפי סעיף 393(2)+(3) לחוק העונשין ולפי

סעיפים 220(1) ו-220(5) לפקודת מס הכנסה.

3. בהתייחס לאישום השמיני, הודה הנאשם, בתשובה לכתב האישום, בעובדות "למעט עבירות המרמה" וטען כי החזיר לסיוון את כספה, לאחר שלא זכתה במכרז.

4. לאחר שבחנתי את העדויות ואת שאר הראיות המתייחסות לאישום זה, הגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום זה.

אמנם גם בהקשר לאישום זה נמצאו לא מעט סתירות ושקרים בדברי הנאשם, אולם, כאמור, אין באלה, כשלעצמם, כדי להביא להרשעתו.

כפי שעולה מהעדויות ומשאר הראיות המתייחסות לאישום זה, הנאשם החזיר לסיוון סך של 12,700 ₪ עוד לפני מעצרו ולפני הגשת התלונה של סיוון, מה שמלמד כי לא היתה לו כוונה לגנוב את הכסף, לשלול אותו "שלילת קבע" מסיוון. שוב מדובר במקרה בו במסגרת התנהלותו של הנאשם, ועיסוקו בגלגול כספים, השתמש הנאשם בכסף, בינתיים, לצרכים שלו, דבר שלכאורה לא נאסר עליו, מתוך תקווה כי כאשר יגיע המועד להחזיר את הכסף לסיוון או להעבירו למוכרי הדירה, יהיה בידו כסף להחזיר/להעביר. בהעדר כוונה לשלול את הכסף "שלילת קבע", לא ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה של גניבה בידי מורשה, וכפועל יוצא מזה גם לא ניתן להרשיעו בביצוע העבירות לפי פקודת המסים, מה גם שבסופו של דבר לא היה שום תקבול/הכנסה, שכן כל הכסף הוחזר לסיוון, הגם שחלקו, 7,300 ₪, הוחזר אחרי מעצרו.

לכן יש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום השמיני.

האישום התשיעי

י.

1. במועדים הרלבנטיים לאישום התשיעי היתה הגב' מיכאלה ארנון (להלן: "מיכאלה"), הבעלים של דירה בנהריה, רח' השקד 14/18 (להלן: "הדירה"). מאחר שמיכאלה מתגוררת בחו"ל, היא ייפתה את כוחו של הנאשם לטפל בהשכרת הדירה.

בתאריך 21/12/10 השכיר הנאשם את הדירה, כמויפה כוחה של מיכאלה, לגב' לירז פלזן (להלן: "לירז"), לתקופה של שנה, מיום 1/1/11 עד יום 31/12/11, בתנאים המפורטים בהסכם השכירות שנחתם באותו יום (מוצג ת/76).

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, לירז מסרה לנאשם, לתשלום שכר הדירה (2,500 ₪ לחודש), את התשלומים הבאים:

8,050 ₪ בהעברה במזומן בדואר, 1,250 ₪ בהעברה בנקאית ושני צ'קים, האחד על סך 10,000 ₪ והשני על סך 9,500 ₪, על מנת שהנאשם יעביר למיכאלה (סך הכל 28,800 ₪), אולם הנאשם העביר למיכאלה סך של 5,000 ₪ בלבד. את שני הצ'קים, שלפי בקשתו של הנאשם נשארו פתוחים, היינו ללא רישום שם הנפרע, העביר הנאשם לאחרים (את הצ'ק ע"ס 10,000 ₪ מסר לגב' גלית אלול לתשלום חלק מחוב שהיה חייב לה ואת הצ'ק ע"ס 9,500 ₪ מסר לאלון נאור).

עוד נטען בכתב האישום, כי בשנת המס הרלבנטית לא דיווח הנאשם, בדו"ח שהגיש למס הכנסה, על ההכנסות/התקבולים הנ"ל, זאת במזיד ומתוך כוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום זה, ביצוע עבירות לפי סעיפים 393(2)+(3) לחוק העונשין ולפי סעיפים 220(1) ו-220(5) לפקודת מס הכנסה.

אגב, לא ברור לי מדוע מייחסת המאשימה לנאשם גניבה ואי דיווח על הכנסה בסך 28,800 ₪, כאשר בסעיף 5 לאישום זה נטען כי הנאשם העביר למיכאלה 5,000 ₪. לכן הסכום "הגנוב" ו"הבלתי מדווח" היה צריך להיות 23,800 ₪.

3. בהתייחס לאישום התשיעי לא הכחיש הנאשם, בתשובה לכתב האישום, את קבלת הכספים והצ'קים מלירז ואת העברת הצ'קים לאחרים, כנטען בכתב האישום, אולם טען כי "כל שנעשה באישום זה נעשה בהסכמת המשכירה ולבקשתה. המתלוננת קיבלה כספים בהתאם להסכם בינה לבין הנאשם עד למעצרו. אלמלא מעצרו ומעשיה של סילבי אוחנה המתלוננת היתה מקבלת את מלוא כספה".

4. בהקשר לאישום זה לא נשמעו עדים. מיכאלה, המתגוררת כאמור בחו"ל, כלל לא הגיעה להעיד. אשר ללירז, הודעתה (מוצג ת/75) + שורה של מסמכים הקשורים להודעתה (מוצגים ת/76 + ת/81) הוגשה בהסכמתו של עו"ד כרמל, ללא שום הסתייגות ותוך ויתור על העדתה.

כאן המקום לציין כי תמוה בעיניי שעו"ד שרמן מצא לנכון לטעון את שטען בסעיף 113 לסיכומיו, בהתייחס לעדות שמיעה שיש בהודעתה של לירז, הודעה שהוגשה, כאמור, בהסכמת עו"ד כרמל, ללא כל הסתייגות, לרבות לא הסתייגות מעדויות שמיעה, ותוך ויתור על חקירתה הנגדית של מוסרת ההודעה.

5. נשאלת השאלה האם לאור הראיות שהובאו בהתייחס לאישום התשיעי ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו באישום זה.

למרות שהנאשם השאיר עליו רושם בלתי אמין, אין לשלול את גרסתו, לפיה סוכם כי יעביר למיכאלה את שכר הדירה פעם בחודשיים, גירסה הנתמכת לכאורה בעובדה כי ביום 17/3/17 הוא הפקיד לה לחשבון 5,000 ₪

(2,500 ₪ במזומן ו-2,500 ₪ בצ'ק, כעולה מהאישורים שצורפו לתשובות בכתב). כאמור, מיכאלה לא העידה ולא נשמעה גירסתה בעניין זה. אמנם נראה כי הנאשם שיקר ללירז (לא פעם ראשונה ולא אחרונה שמשקר ללקוחותיו) עת אמר לה שמיכאלה דיברה איתו, אמרה לו שהיא "במצב על הפנים מבחינה כלכלית" ושאל לירז תשלם שכר דירה מראש לכל השנה מיכאלה תוריד חודש שלם של שכירות (ראה הודעתה, ת/75, שורות 34 - 38), דבר שהוכחש ע"י מיכאלה בשיחתה עם לירז (שורות 55, 56 להודעתה) וזה גם עומד בסתירה לדברים שאמר הנאשם בחקירתו הנגדית. עת נשאל מדוע לא העביר למיכאלה את שני הצ'קים אלא מסרם לאחרים, הוא ענה "כי מיכאלה דרשה את הכסף פעם בחודשיים" (עמ' 560 לפרוטוקול ישיבת 10/5/17). כלום זה הגיוני שמיכאלה תבקש מלירז תשלום של שנה מראש בשל מצבה הכלכלי הקשה, תוך מתן הנחה של חודש שכר דירה ויחד עם זאת תבקש מהנאשם שיעביר לה את הכסף רק פעם בחודשיים? אין זאת אלא שקר נוסף של הנאשם, שכנראה רצה לקבל כסף מראש, כדי שיוכל להחזיר חובות לאחרים ולגלגל כספים. אולם מכאן ועד לקביעה כי עת קיבל הנאשם את הכסף היתה לו כוונה לשלול אותו "שלילת קבע" ממיכאלה, רחוקה הדרך. בהקשר זה ראוי לציין כי אם אמנם הוסכם שיעביר את שכר הדירה למיכאלה פעם בחודשיים, הרי שהפעם הבאה היתה אמורה להיות בחודש מאי 2011 ומעצרו לא איפשר לו להעביר. גם הגירסה שמסר בתשובותיו בכתב על השתלשלות העניינים שמנעה ממנו לשלם את חובו למיכאלה לאחר ששוחרר מהמעצר (ראה עמ' 1 ו-2 לתשובות), לא נסתרה בשל אי העדתה של מיכאלה.

במצב דברים זה, אין מנוס מלקבוע כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, שאי העברת מלוא שכר הדירה, שקיבל הנאשם מלירז, למיכאלה, נעשה מתוך כוונה לשלול את יתרת הכסף ממיכאלה שלילה של קבע.

לכן יש לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו באישום התשיעי.

האישום העשירי

יא.

1. מר אלכסנדר פריזאנט (להלן: "אלכס") הכיר את הנאשם מזה שרכש בעבר, באמצעות הנאשם, בית בשכונת שלומית שבשלומי.

בחדש ינואר 2011, במהלך חיפושיו אחרי עבודה, הוא פנה אל הנאשם וביקש שיסדר לו עבודה אצלו.

לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, ביום 10/1/11 נפגש אלכס עם הנאשם, בביתו של הנאשם, והנאשם הציע לו להיות שותף עמו בעסק, תמורת תשלום סך של 25,000 ₪, תוך שהנאשם התחייב, בכזב, לשלם לו סך של 1,000 ₪ לחודש. אלכס הסכים להצעתו של הנאשם ומסר לו, עוד באותו יום, צ'ק ע"ס 25,000 ₪ (להלן: "הצ'ק הראשון"), למחרת, בעקבות טענת הנאשם כי קרע את הצ'ק הראשון, מסר אלכס לנאשם צ'ק נוסף על אותו סכום (להלן: "הצ'ק השני") ונתן הוראת ביטול לצ'ק הראשון. בדיעבד התברר כי הנאשם לא קרע את הצ'ק הראשון, אלא מסרו לפחימה, לתשלום חוב שלו (של הנאשם). את הצ'ק השני מסר הנאשם לעמנואל

שלי, לתשלום חוב שלו (של הנאשם).

עוד נטען בכתב האישום, כי בתאריך 7/3/11, לאחר שהנאשם לא עמד בהתחייבויותיו, פנה אליו אלכס וביקש כי יחזיר לו את ערך הצ'ק הראשון. בתגובה ביקש ממנו הנאשם צ'ק נוסף, על אותו סכום (להלן: "הצ'ק השלישי"), תוך שהוא מתחייב בכזב כי ישיב לו את כספו עד יום 31/3/11. אלכס, שהאמין לנאשם, נתן לו את הצ'ק השלישי, אולם הנאשם לא החזיר לאלכס את כספו.

עוד נטען בכתב האישום, כי בשנת המס הרלבנטית לא דיווח הנאשם, בדו"ח שהגיש למס הכנסה, על ההכנסות/התקבולים שפורטו בכתב האישום, בסכום כולל של 75,000 ₪.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום זה, ביצוע עבירות לפי סעיפים 393(1) + (2) ו- 415 סיפא לחוק העונשין ולפי סעיפים 220(1) ו- 220(5) לפקודת המסים.

כאן המקום לציין כי אני רואה בחומרה את העובדה שהמאשימה מצאה לנכון לייחס לנאשם השמטת הכנסות בסכום כולל של 75,000 ₪, למרות שלפי הראיות שהיו בפניה (הודעותיו של אלכס, ת/205 ו-ת/206 ומוצג ת/211) היה ידוע למאשימה, טרם הגשת כתב האישום, כי אלכס שילם רק 25,000 ₪ וכי שניים משלושת הצ'קים הוחזרו לו מבלי ששילם את תמורתם. תמוה בעיניי שגם בסיכומיו לא מצא ב"כ המאשימה לנכון לחזור בו מהטענה שמדובר ב- 75,000 ₪.

2. בתשובה לכתב האישום, בהתייחס לאישום העשירי, נטען כי הנאשם קיבל מאלכס סך של 25,000 ₪ בלבד, זאת כהלואה נושאת ריבית ולא לצורך כניסה כשותף בעסקו של הנאשם, וכי עוד לפני מעצרו של הנאשם קיבל אלכס את רוב כספו בחזרה.

3. עיון בהסכם שנחתם בין הנאשם לבין פריזאנט ביום 13/1/17 (מוצג ת/207) מלמד כי לא מדובר בהסכם שותפות, אלא בהסכם הלוואה. שותף לא אמור לקבל חלק מהרווחים של העסק באחוזים לפי החלק של השקעתו בעסק? שותף אמור לקבל תשלום חודשי קבוע, בסך 1,000 ₪, ללא קשר לרווחים או להפסדים של העסק?

גם ממכתבה של עו"ד לירן שקד, כמיופת כוחו של אלכס, אל הנאשם (מוצג ת/98) ניתן להבין כי לא דובר על כך שאלכס יהיה שותף. ממכתב זה עולה, לכאורה, שפריזאנט הבין שהוא יהיה "מעין שותף".

טענת המאשימה כי הסך של 25,000 ₪ ניתן לנאשם למטרה ספציפית, לצורך "עסקאות נדל"ן שונות", לא הוכחה. אמנם כך כתוב בהסכם ת/207, כנראה משום שהנאשם אמר לפריזאנט שלצורך זה הוא לוקח את ההלוואה, אולם מכיוון שמדובר בהלוואה זכותו של הלווה לעשות בכספי ההלוואה כרצונו, ובלבד שיעמוד בהתחייבויותיו לתשלום הריבית ולהחזר קרן ההלוואה. ראוי גם לציין כי בהסכם לא צויין שנאסר על הנאשם

לעשות בכסף שימוש שלא לעסקאות נדל"ן. מעבר לכך, גם לא הוכח שהנאשם התכוון לשלול את הסך של 25,000 ₪ מפרויזאנט "שלילת קבע". סביר להניח כי נטל את ההלוואה מפרויזאנט לצרכיו, לרבות לתשלום חובות וכי קיווה שבבוא היום להחזיר את הכסף לאלכס יתגלגלו לידי כספים, במסגרת "גלגול הכספים" בו עסק והוא יוכל להחזיר.

לכן לא ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה.

4. שונה המצב לגבי העבירה של קבלת דבר במרמה. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כעולה מהעדויות ומשאר הראיות שהובאו בפניי, כי הנאשם קיבל את הצ'ק השני מאלכס לאחר שהציג בפניו מצג שווא לפיו הוא קרע את הצ'ק הראשון. אלמלא מצג שווא זה, אלכס לא היה נותן לו את הצ'ק השני.

אין אני מאמין לגירסת הנאשם לפיה פחימה הוא שאמר לו שהצ'ק נקרע/אבד. פחימה, שלטענת הנאשם היה כמו אבא בשבילו (עמ' 3 סיפא לתשובות בכתב מיום 5/2/17), הכחיש זאת בהודעתו מיום 12/5/11 (מוצג ת/175). ראוי להזכיר שההודעה הוגשה בהסכמת עו"ד כרמל, ללא שום הסתייגות ותוך וויתור על חקירתו הנגדית. עוד שקר מבית היוצר של הנאשם.

לא נעלם ממני כי הצ'ק השני, שנמסר על ידי הנאשם לעמנואל שלי, הוחזר בסופו של דבר לאלכס מבלי שנפרע ומבלי שאלכס נדרש לשלם עבורו, אולם אין בכך כדי לשנות לענייננו. עובדה זו יכולה להילקח בחשבון כנסיבה מקילה עת ייגזר דינו של הנאשם.

לכן יש להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה של קבלת דבר במרמה, ככל שהדבר נוגע לקבלת הצ'ק השני ולא לקבלת סכום הצ'ק. לאור היקף עבירות המרמה שביצע הנאשם, כעולה מהכרעת הדין, יש לקבוע שהעבירה נעברה בנסיבות מחמירות.

5. אשר לעבירות המס, מאחר שאני עומד לזכות את הנאשם מביצוע העבירה של גניבה בידי מורשה, לא ניתן להרשיעו בביצוע עבירות המס.

יב. האישום האחד עשר

1. במועדים הרלוונטיים לאישום זה היו הה' רחל לוי (להלן: "רחל") ואליהו לוי (להלן: "אליהו") הבעלים של דירת גן ברח' נווה רבין 30/1, בשכונת שלומית שבישוב שלומי (להלן: "הדירה"). מאחר שהם היו בהליכי גירושין, הם החליטו למכור את הדירה. רחל היא זו שטיפלה במכירה. היא פנתה למספר משרדי תיווך ובסופו של דבר מסרה לנאשם את הטיפול במציאת קונה לדירה ונתנה לו בלעדיות לתקופה של 60 יום. בקשר לכך נחתם ביניהם ביום 19/12/10 מסמך שכותרתו "הזמנת שירותי תיווך" (להלן: "הסכם התיווך"), בו פורטו התנאים שסוכמו ביניהם. כשבועיים לאחר החתימה על הסכם התיווך הודיע

הנאשם לרחל שיש קונים לדירה וביום 31/1/11 נחתם זכרון דברים בין הנאשם, כנציגה של רחל, לבין הקונים הה' שירה ויניב לוינגר (להלן: "הה' לוינגר"). במעמד החתימה על זכרון הדברים שילמו הה' לוינגר לנאשם, לפי בקשתו, סך של 20,000 ₪ בשני צ'קים של 10,000 ₪ כל אחד, כמקדמה על חשבון רכישת הדירה, וסך של 6,500 ₪ בצ'ק נוסף.

בהמשך, באמצע חודש מרץ 2011, חתמו הצדדים על הסכם מכר במשרדו של עו"ד רוזנר.

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, לא רשמו הה' לוינגר את שם הנפרע על הצ'קים, זאת לבקשת הנאשם, שביקש להעביר את שלושת הצ'קים לאנשים אחרים, ולא לרחל, לה היו אמורים לעבור 2 הצ'קים של תשלום המקדמה ולא לעו"ד דויטש, לו היה מיועד הצ'ק בסך 6,500 ₪ לתשלום שכר טרחתו.

עוד נטען בכתב האישום, כי בפועל השתמש הנאשם בצ'קים לצורך תשלום חובות אישיים שלו לעמנואל שלי ולפסח לויין, ולא העבירם לרחל ולעו"ד דויטש.

מאחר שמתוך הסך של 20,000 ₪ הגיעו לנאשם דמי תיווך בסך 13,000 ₪ (שזה 2% ממחיר העסקה, שהיה 650,000 ₪), גנב הנאשם 13,500 ₪, אותם קיבל למטרה פלונית (העברה לרחל ולעו"ד דויטש).

עוד נטען על ידי המאשימה, בכתב האישום, כי בשנת המס הרלוונטית לא דיווח הנאשם, בדו"ח למס הכנסה, על ההכנסה/התקבול בסך 13,500 ₪, זאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום זה, ביצוע עבירות לפי סעיף 393 (2) + (3) לחוק העונשין ולפי סעיפים 220 (2) + 220 (5) לפקודת מס הכנסה.

3. בהתייחס לאישום האחד עשר לא כפר הנאשם, בתשובה לכתב האישום, בקבלת התקבולים שפורטו בכתב האישום, אולם טען כי "כל התקבולים שקיבל נעשו על פי דין וחוזתם שנחתם בין הצדדים".

4. כפי שעולה מהודעתה של רחל (מוצג ת/14), שהוגשה בהסכמת עו"ד כרמל, ללא כל הסתייגות, לראשונה נודע לה על כך שהה' לוינגר שילמו לנאשם מקדמה בסך 20,000 ₪, אותה הנאשם לא העביר לה, במעמד החתימה על הסכם המכר. היא מיד התקשרה אל הנאשם וביקשה ממנו את הסכום המגיע לה. בתגובה אמר לה הנאשם "אין בעיה מיד אני אוציא צ'ק ואעביר לך". דבריו אלו הרגיעו אותה. מאז התקשרה אל הנאשם כל יומיים. הנאשם טען כי ביטוח לאומי הטיל עיקול על החשבון שלו בעקבות תלונה של גרושתו ולכן אינו יכול למשוך כספים מהחשבון שלו (עוד שקר של הנאשם, שכלל לא היה לו חשבון בנק פעיל), הבטיח לה כל מיני הבטחות, שיביא לה את הכסף לעו"ד רוזנר, שיפקיד

לחשבונה בבנק ועוד כל מיני סיפורים והבטחות למכביר (כדרכו בקודש, כעולה מהעדויות ושאר הראיות בתיק), אולם עד למועד מסירת ההודעה (6/5/11), לא החזיר לה את המגיע לה.

גם אליהו חוזר בהודעתו (מוצג ת/13), שאף היא הוגשה בהסכמת עו"ד כרמל ללא כל הסתייגות, על כך שהנאשם המציא, בשיחותיו הטלפוניות עמו, כל מיני סיפורים על כך שהחשבון שלו מעוקל, שיש לו בעיה בהוצאה לפועל וגם לו הוא הבטיח שיעביר את הכסף המגיע בהעברה בנקאית לעו"ד רוזנר.

הן רחל והן אליהו העידו בבית המשפט ונחקרו בחקירה נגדית. הם כלל לא נשאלו, בחקירה הנגדית, באשר לגרסאות הנ"ל שלהם. לכן אין לי כל סיבה לפקפק באמיתות גרסאותיהם.

הודעתו של מר יניב לוינגר (להלן: "יניב"), אחד הקונים של הדירה (מוצג ת/90) הוגשה אף היא בהסכמתו של עו"ד כרמל, ללא כל הסתייגות ותוך שהוא מוותר על העדתו. בהודעתו הוא מספר כי נתן לנאשם, במעמד החתימה על זכרון הדברים, 4 צ'קים - 2 ע"ס 10,000 ₪ כל אחד, עבור המוכרים, אחד על סך 6,500 ₪ עבור עו"ד דויטש ואחד על סך 7,450 ₪ לתשלום דמי תיווך. לבקשת הנאשם, נשאר שם הנפרע על הצ'קים פתוח. מעו"ד דויטש נודע לו כי הנאשם לא שילם לו את שכר הטרחה ואז הוא שילם לעו"ד דויטש פעם נוספת. בפגישה אצל עו"ד רוזנר, לצורך החתימה על הסכם המכר, נודע לו כי המוכרים לא קיבלו את דמי הקדימה ששולמו לנאשם במעמד החתימה על זכרון הדברים.

לעומתם מסר הנאשם, כדרכו, מספר גרסאות:

(א) עת נחקר במשטרה, ביום 9/5/11 (ראה ת/42, משורה 294 ואילך), כאשר נשאל לגבי הצ'קים שמסר לו יניב לתשלום המקדמה ושכ"ט של עו"ד דויטש, השיב: "מה שיניב שילם הינו שכר טרחה ומה שאמור היה הזוג לוי לקבל שולם כשכר טרחה". כנראה שכר שיניב שילם לו שכ"ט, או ליתר דיוק דמי תיווך, בסך 7,540 ₪ (בצ'ק הרביעי), כמצוין בחשבונית (מוצג ת/51) וכי התחייב לשלם את שכר הטרחה של עו"ד דויטש, כמצוין על גב החשבונית.

(ב) בתשובותיו בכתב בהתייחס לאישום זה (הוגשו ב - 1/1/17), אומר הנאשם כי הגיע לו מהה' לוי דמי תיווך בשיעור 2% ממחיר העסקה + מע"מ ובסך הכל 15,340 ₪ (שקר, שכן מעיון בהסכם התיווך עולה כי הוסכם שדמי התיווך יהיו "כל סכום שיתקבל מעל ל - 645,000 ₪" אולם בכל מקרה לא יותר מ - 2%. מאחר שהדירה נמכרה בסכום של 650,000 ₪ היו דמי התיווך אמורים להסתכם בסכום של 5,000 ₪ + 16% מע"מ, היינו 7,540 ₪).

(ג) בחקירתו הנגדית, לעומת זאת, הוא אמר כי היה אמור לקבל מרחל עוד 5000 ₪,

בנוסף לסך של 13,000 ₪ + מע"מ (עמ' 612 לפרוטוקול ישיבת יום 10/5/17) ובהמשך, בניגוד למה שטען עת נחקר במשטרה, הוא אמר שהעביר לעו"ד דויטש את ה- 6,500 ₪ (מה שהוכחש על ידי עו"ד דויטש, במכתבו מיום 11/5/11, מוצג ת/102, שהוגש בהסכמת עו"ד כרמל ללא כל הסתייגות ותוך ויתור על העדתו).

לאור האמור לעיל, אני מעדיף את גרסתם של רחל, אליהו, יניב ועו"ד דויטש, על פני גרסאותיו הסותרות והבלתי אמינות של הנאשם, וקובע כי הנאשם שלשל לכיסו סך כולל של 13,500 ₪, שנמסר לו כדי להעביר לעו"ד דויטש (6,500 ₪) ולרחל (7,000 ₪), שזה הסכום שצוין בכתב האישום, אם כי לפי החישוב שלי היה אמור להעביר לה מתוך ה- 20,000 ₪ סכום של 14,200 ₪, שכן דמי התיווך היו אמורים להסתכם בסכום של 5,000 ₪ + מע"מ).

מאחר שמעדותו של הנאשם עולה כי לא התכוון כלל להעביר הסכומים הנ"ל לעו"ד דויטש (עבורו, לפי אחת מגרסאותיו כלל לא קיבל כסף) ולרחל (לה, לפי אחת מגרסאותיו, כלל לא מגיע כסף מתוך ה- 20,000 ₪, כי היא צריכה לשלם 13,000 ₪ + מע"מ + עוד 5,000 ₪), ברור שהיתה לנאשם כוונה לשלול את הסכומים הנ"ל "שלילת קבע" מעו"ד דויטש ומהגב' לוי.

לכן יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה. מאחר שאין חולקין כי הנאשם לא דיווח על הסכומים הנ"ל למס הכנסה, יש להרשיעו גם בעבירה לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה (לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי אי הדיווח נעשה במזיד, בכוונה להתחמק ממס).

האישום השנים עשר

יג.

1. מר ודים קלימוביסקי (להלן: "ודים") הגיע למשרד התיווך בעקבות מודעה שפירסם הנאשם באינטרנט אודות מכירת דירתם של הה' סופיה ויעקב לוי, בנהריה, רח' הרצל 26/9 (להלן: "הדירה"), שהוצעה למכירה על ידי עו"ד ראובן שרגיל במסגרת הליכי פשיטת רגל שננקטו נגד הגב' סופיה שרגיל, כמפורט בסעיף 1 לאישום השמיני.

ודים גילה עניין ברכישת הדירה והגיש לעו"ד שרגיל, באמצעות הנאשם, הצעה לרכוש את הדירה במחיר של 585,000 ₪.

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, מסר ודים לנאשם ביום 10/3/11 צ'ק ע"ס 10,000 ₪ (להלן: "הצ'ק"), לאחר שהנאשם טען בפניו בכזב כי עליו לשלם סכום זה כדי להשתתף במכרז לרכישת הדירה והתחייב בפני ודים, בכזב, שהצ'ק ישמש כתשלום למוכרי הדירה ובאם ודים לא יזכה במכרז יוחזר לו כספו תוך 72 שעות.

עוד נטען בכתב האישום כי הנאשם העביר את הצ'ק לעמנואל שלי, ע"ח חוב אישי שהיה חייב לו, מבלי ליידע את ודים על כך, ולאחר שושים לא זכה במכרז לא החזיר לו הנאשם את כספו.

עוד נטען בכתב האישום, כי בשנת המס הרלבנטית לא דיווח הנאשם, בדוחו"ת שהגיש למס הכנסה, על ההכנסה/והתקבול בסך 10,000 ₪, זאת במזיד ומתוך כוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום זה, ביצוע עבירות לפי סעיף 393(2)+(3) לחוק העונשין ולפי סעיפים 220(1) + 220(5) לפקודת מס הכנסה.

3. בתשובה לכתב האישום נטען, בהתייחס לאישום השנים עשר, כי התנהלותו של הנאשם היתה חוקית למהדרין וכי ודים קיבל את כספו בחזרה בהתאם למוסכם ביניהם.

4. לאחר שבחנתי את העדויות ואת שאר הראיות שהובאו בפניי בהקשר לאישום זה הגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו באישום זה. להלן הנימוקים לכך:

(א) אשר לעבירה של גניבה בידי מורשה - כפי שעולה ממוצג ת/54 (האישור שנתן הנאשם לושים בדבר קבלת הצ'ק), הצ'ק ניתן לנאשם כ"דמי תיווך וכדמי רצינות" ולא כדי לשמש תשלום למוכרי הדירה אם יזכה ודים במכרז, כנטען בכתב האישום. לכן היה הנאשם רשאי לעשות בכספי הצ'ק כרצונו (לא נאסר עליו להציג הצ'ק לפרעון או לעשות בו כל שימוש אחר), בכפוף להתחייבותו להחזרת הסך של 10,000 ₪ (ולא להחזרת הצ'ק) לושים, במידה ולא יזכה במכרז, תוך 72 שעות מהדרישה להחזר.

לאחר שושים לא זכה במכרז, הוא דרש מהנאשם, בכתב מיום 13.4.17 (מוצג ת/53) כי יחזיר לו את הסך של 10,000 ₪, ששולם כדמי תיווך (ולא לצורך העברה למוכרים).

הנה כי כן, לא מדובר בכסף שנמסר לנאשם בנאמנות, כדי להעבירו למוכרים במקרה של זכיה במכרז, מדובר בכסף שהיה אמור להשאר בידי הנאשם כדמי תיווך במקרה שושים היה זוכה במכרז ורוכש את הדירה.

מעבר לכך, כפי שעולה מעדותו של ודים, הנאשם החזיר לו את כספו, אם כי אין חולקין שהדבר לא נעשה תוך 72 שעות, כפי שהתחייב. בהחזרת הכסף באיחור אין משום עבירה פלילית. גם בשקריו של הנאשם, שהתגלו גם בהקשר לאישום זה, אין כדי לבסס הרשעה בעבירות שיוחסו לו באישום זה.

(ב) אשר לעבירות לפי פקודת המיסים - מאחר שהכסף, שהיה אמור לשמש כדמי תיווך במקרה שושים היה זוכה במכרז, הוחזר לושים, לא היה צריך הנאשם לדווח על הסך של 10,000

כהכנסה החייבת במס.

5. לכן יש לזכות את הנאשם מכל העבירות שמיוחסות לו באישום זה.

י. האישום השלושה עשר

1. במועדים הרלבנטיים לאישום השלושה עשר היו מר יוסי בן ארוש (להלן: "בן ארוש") ואשתו/בת זוגו נטלי, הבעלים של דירה בנהריה, רחוב הזמיר 2/6 (להלן: "הדירה"). באותה תקופה התגוררו בן ארוש ונטלי בארה"ב, והיו מעוניינים למכור את הדירה. בן ארוש מסר את הטיפול במכירת הדירה לנאשם. הנאשם פירסם את הדירה למכירה באינטרנט. הה' ארז אוחיון ואשתו אושרת (להלן: "הה' אוחיון"), שהיו מעוניינים לעבור להתגורר בנהריה, ראו את הפרסום באינטרנט ובעקבות כך הגיעו למשרד התיווך, כדי להתעניין בדירה. בסופו של דבר (לאחר מו"מ עם הנאשם), הם החליטו לרכוש את הדירה וביום 21/3/11 נערך נחתם זיכרון דברים בין הצדדים, (להלן: "זיכרון הדברים"), עליו חתם הנאשם כמויפה כוח של בן ארוש.

את התשלום הראשון ע"ח רכישת הדירה, בסך 63,000 ₪, נתנו הה' אוחיון לנאשם במזומן.

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, למרות שהנאשם הבטיח, בעת קבלת ה 63,000 ₪, להעביר סכום זה למוכרים, התברר ביום 8/4/11, היום בו נחתם חוזר המכר, כי הנאשם העביר לבן ארוש סך של 35,200 ₪ + 300\$ בלבד ולא העביר לו את היתרה, בסך 26,700 ₪.

עוד נטען בכתב האישום, כי בשנת המס הרלבנטית לא דיווח הנאשם, בדוחו"ת שהגיש למס הכנסה, על הכנסות/תקבולים בסך 26,700, זאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

עוד נטען בכתב האישום כי הנאשם הוא זה שערך את זיכרון הדברים.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום השלושה עשר, ביצוע עבירות לפי סעיף 393(2) + (3) לחוק העונשין, סעיפים 12 + 15 לחוק המתווכים וסעיפים 220(1) ו 220(5) לפקודת מס הכנסה.

ראוי לציין כי מהאישום בעבירה לפי חוק המתווכים חזרה בה המאשימה בסיכומיה, לאור תיקון 7 לחוק המתווכים, כאמור בסעיף 1 לפתיח.

3. בתשובה לכתב האישום, בהתייחס לאישום השלושה עשר, לא הכחיש הנאשם את העובדות המפורטות בכתב האישום, אולם כפר בביצוע העבירות.

4. לאחר שבחנתי את העדויות ואת שאר הראיות שהובאו בפניי בקשר לאישום זה, הגעתי למסקנה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, להלן ההנמקה לכך:

אומנם גם בהקשר לאישום זה נשמעו מפי הנאשם שקרים לא מעטים, אולם אסור לשכוח כי כדי שניתן יהיה להרשיע נאשם בעבירה של גניבה בידי מורשה יש להוכיח, בין היתר, כוונה לשלול את "הדבר הניתן להיגנב" (במקרה שלנו, כסף) "שלילת קבע" מבעליו. העובדה כי הנאשם העביר למוכרים חלק נכבד מדמי הקדימה שקיבל עבור מהה' אוחיון, בתוספת העובדה כי ביום 12/4/11 חתם הנאשם על כתב "התחייבות בלתי חוזרת", לפיו התחייב להעביר לבן הרוש סך של 37,300 (זה הסכום שהיה חייב עדיין באותה עת), כעולה מהודעתה של עו"ד פורשנר מיום 8/5/11 (מוצג ת/55) ולאחר מכן שילם לה, ב 14/4/11, סך של 2,000 ע"ח החוב, כעולה ממכתבה מיום 8/5/11 (מוצג ת/56) מלמדות, לכאורה, שהנאשם התכוון להעביר את הכסף לבן ארוש ורק בשל קשיים כספיים אליהם נקלע לא הצליח לעמוד בהתחייבותו בעניין זה.

זאת ועוד, ראוי להפנות לדברי ארז בעדותו (עמ' 67 לפרוטוקול ישיבת יום 3/12/15), שאמר, בתשובה לשאלת עו"ד כרמל מדוע התלונן רק אחרי שהנאשם נעצר, "כי עד שהוא נעצר קיוונו שיהיה לו אפשרות להחזיר את הכסף מעסקאות אחרות שהוא מבצע", מה שמלמד שהקשיים הכספיים של הנאשם והעובדה שהוא עוסק ב"גלגול כספים" היו ידועים, לפחות בחודש מרץ 2011. אין להוציא מכלל אפשרות כי הנאשם התכוון להעביר גם את יתרת הכסף לבן ארוש, ולא לגנוב אותו, ורק בשל הסתבכותו הכלכלית לא הצליח להעבירו במועד שהתחייב. סבורני כי קיים לפחות ספק סביר באשר לכוונה לגנוב.

5. לכן יש לזכות את הנאשם מחמת הספק, מביצוע העבירה של גניבה בידי מורשה וכפועל יוצא מזה גם מעבירות המס.

טו. האישום הארבעה עשר

1. במועדים הרלבנטיים לאישום הארבעה עשר היה מר אמנון בן שמואל (להלן: "בן שמואל") הבעלים של דירה בנהריה, רח' חנה סנש 2 (להלן: "הדירה"), אותה ירש מאביו ז"ל.

בתחילת שנת 2011 שיפץ בן שמואל את הדירה והכינה להשכרה.

בחודש מרץ 2011 פנה בן שמואל אל הנאשם, על מנת שיטפל במציאת שוכרים לדירה ולאחר שהנאשם הודיע לו כי יש שוכרים, הוא שלח לנאשם יפוי כוח המסמך אתו לחתום בשמו על הסכם שכירות.

בתאריך 14/4/11 הושכרה הדירה לה' רויטל וברוך דדון לתקופה של שנה, בשכר דירה של 1,600 ₪ לחודש,

ובקשר לכך נחתם הסכם שכירות, עליו חתם הנאשם בשמו של בן שמואל, כמיופה כוח.

2. לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, מסרה רויטל דדון (להלן: "רויטל") לנאשם 12 צ'קים ע"ס 1,600 ₪ כל אחד, לתשלום שכר הדירה לכל תקופת השכירות (להלן: "הצ'קים הראשונים"). הנאשם מסר חלק מהצ'קים לאלון נאור, כחלק מתשלום חוב שהיה חייב לו, ולא העביר את הצ'קים לבן שמואל, כפי שהתחייב.

עוד נטען על ידי המאשימה, בכתב האישום, כי הנאשם לא יידע את בן שמואל ואת רויטל בכך שהעביר חלק מהצ'קים לאלון נאור ואמר לרויטל, בכזב, כי הצ'קים אבדו לו ועליה למסור לו צ'קים נוספים לתשלום שכר הדירה. לאור דבריו, נתנה לו רויטל סך של 1,600 ₪ במזומן ועוד 11 צ'קים על סך 1,600 ₪ כל אחד (להלן: "הצ'קים השניים"). הנאשם העביר את הצ'קים השניים לבן שמואל ואת המזומן שלשל לכיסו, ללא הסכמתו של בן שמואל.

עוד נטען בכתב האישום, כי הנאשם לא דיווח בשנת המס הרלבנטית, בדו"חות שהגיש למס הכנסה, על הכספים/תקבולים בסך 20,800 ₪ (19,200 ₪ סכום הצ'קים הראשונים + 1,600 ₪ שקיבל במזומן), זאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

לכן מייחסת המאשימה לנאשם, באישום זה, ביצוע עבירות לפי סעיף 393(2)+(3) לחוק העונשין ולפי סעיפים 220(1) ו-220(5) לפקודת מס הכנסה.

אגב, לא ברור לי מדוע ייחסה המאשימה לנאשם השמטת הכנסה/תקבול בסכום כולל של 20,800 ₪, כאשר על פי הראיות שהיו בידה טרם הגשת כתב האישום, לרבות הודעותיה של רויטל (מוצגים ת/82 ו ת/83) אף אחד משנים עשר הצ'קים הראשונים לא נפרע. גם בסיכומיו לא מצא ב"כ המאשימה לנכון לתקן זאת. אין צריך לומר שאני רואה זאת בחומרה.

3. בתשובה לכתב האישום, בהתייחס לאישום זה, נטען כי "בעל הדירה קיבל כנדרש את כל כספו והנאשם לא גנב מאום".

4. לאחר שבחנתי את העדויות ואת שאר הראיות שהובאו בפניי, בהתייחס לאישום זה, הגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם מביצוע העבירה של גניבה בידי מורשה.

ככל שהדבר נוגע לצ'קים הראשונים, אלה לא נפרעו, כעולה מהודעותיה של רויטל. הצ'קים השניים הועברו לבן שמואל מהסך של 1,600 ₪, אותו קיבל הנאשם מרויטל במזומן, סך של 1,200 ₪ שולם על ידי הנאשם, בהסכמת בן שמואל (ראה עמ' 8 לפרוטוקול ישיבת יום 3/2/15, שורות 24-26) לנגר עבור תיקון ארונות מטבח. את יתרת ה- 400 ₪ הש"ח לקח הנאשם, לטענתו, כדמי תיווך. אומנם בן שמואל לא נשאל אם זה היה

בהסכמתו אולם מדבריו, בעדותו (עמ' 8, שורות 32,31 לפרוטוקול הנ"ל), כי אם המשטרה לא היתה פונה אליו הוא לא היה מתלונן משום שלא נגרם לו נזק, ניתן להסיק שלא התנגד לכך, אחרת היה עונה שהנאשם נותר חייב לו 400 ₪.

הנה כי כן, מה גנב הנאשם? איזו "גניבה בידי מורשה יש כאן"?

אמנם גם בהתייחס לאישום זה רבו השקרים והגרסאות הסותרות שמסר הנאשם, אולם אין בעובדה שמדובר בנאשם שאינו דובר אמת כדי להביא להרשעתו בעבירה שלא רק שלא הוכחה, אלא שהוכח כי לא נעברה.

5. שונה המצב לגבי עבירות המס. לדברי הנאשם הוא נטל לעצמו סכום של 400 ₪, מתוך ה- 1,600 ₪ שקיבל במזומן, כדמי תיווך. אין חולקין שהוא לא הוציא חשבונית/קבלה על תקבול זה, וכי לא דיווח עליו למס הכנסה. אמנם לא הוכח כי אי הדיווח נעשה במזיד ומתוך כוונה להתחמק ממס, אולם אין חולקין שנעברה עבירה של השמטת הכנסה בסך 400 ₪, שהיתה חייבת להיכלל בדו"ח, ללא הצדק סביר.

6. לכן יש לזכות הנאשם מביצוע העבירה של גניבה בידי מורשה, שיוחסה לו באישום זה, ולהרשיעו בביצוע עבירה לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה.

טז. סוף דבר

1. לאור כל האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו באישומים מס' 3, מס' 4 (מחמת הספק) מס' 5 (מחמת הספק), מס' 8, מס' 9 (מחמת הספק), מס' 12 ומס' 13 (מחמת הספק).

2. אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירה של גניבה בידי מורשה ומעבירות המס המיוחסות לו באישום הראשון ומרשיע אותו בביצוע עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

3. אני מזכה את הנאשם מהעבירה של גניבה בידי מורשה המיוחסת לו באישום השני ומרשיע אותו בביצוע עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין ובעבירה לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה.

4. אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירות המס המיוחסות לו באישום השישי ומרשיע אותו בביצוע עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

5. אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות המיוחסת לו באישום השביעי ומרשיע אותו בביצוע עבירות לפי סעיפים 383 + 384, 393 ו- 418 אמצע לחוק העונשין ולפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה

6. אני מזכה את הנאשם מעבירה של גניבה בידי מורשה ומעבירות המס המיוחסות לו באישום העשירי ומרשיע אותו בביצוע עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

7. אני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירה לפי סעיף 393 המיוחסת לנאשם באישום האחד עשר ובביצוע עבירה לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה.

8. אני מזכה את הנאשם מהעבירה של גניבה בידי מורשה, המיוחסת לנאשם באישום הארבעה עשר ומרשיע אותו בביצוע עבירה לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה.

הכרעת הדין הוקראה לצדדים בישיבת יום 31/5/18 ונחתמה היום, כ' סיוון תשע"ח, 3 יוני 2018, לאחר ביצוע תיקוני הגהה, בהעדר הצדדים.

משה אלטר, שופט עמית